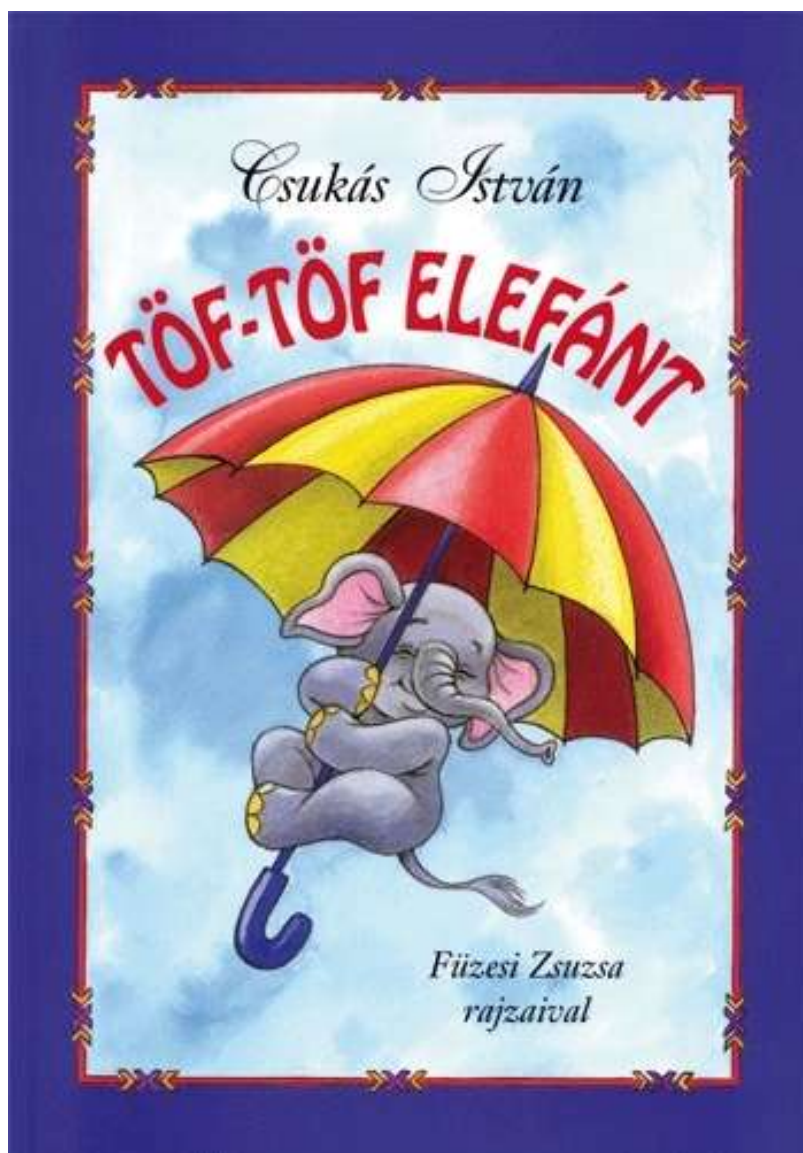

Csukás István: Töf-töf az elefánt

Töf-Töf elefántot megtalálják

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy kisfiú, úgy hívták, hogy Robi. Hívták még Róbertnek is, meg Robikának, meg Ripi-Ropinak, de ő legjobban azt szerette, ha Robinak hívják. Úgy érezte, hogy a Róbert túl nagyos, a Robika túl dedós, a Ripi-Ropi meg túl komolytalan, mivel még nem volt nagy, de kicsi sem, a kettő között volt, vagyis egy komoly kisfiú. Mondták is rá, hogy egy kicsit túl komoly, de ő erre is csak maga elé nézett komolyan. Mert azt senki se vette észre, hogy magányos, ami nem is csoda, hiszen egyedül volt egész nap otthon a lakásban. A papája külföldön volt, a mamája meg reggel elrohant ügyes-bajos dolgait intézni. Sietősen a lelkére kötötte, hogy a hűtőben van ennivaló és egyen, ha éhes.

Ezen a szép nyári délelőttön ödöngött az egyik szobából a másikba, bekapcsolta a tévét, majd ásitva kikapcsolta, csavart egyet a rádió gombján, majd visszacsavarta, kinézett az ablakon, majd hátat fordított az ablaknak.

Hát ahogy így ödöngött, meg sétált, meg ténfergett, az előszobában meglátott egy nagy kulcsot a falon, egy szögre akasztva. Nézegette, majd felágaskodott és levette. Nagy, régi kulcs volt, kicsit már rozsdás is, látszott, hogy nem nagyon használják. „Hm!” – hümögött magában. – „Egy kulcs. Eddig észre se vettem. Vajon melyik ajtót nyitja? Kipróbálok.”

Körülnézett a lakásban, szemügyre vette az ajtókat. Először a hálószoza ajtajához slattyogott, kipróbálta a kulcsot, de a nagy kulcs nem ment be a zárba. Azután a saját szobája ajtajánál próbálkozott, de abba se illett a kulcs, azután a kamraajtót célozta meg, de abba se volt jó. A bejárati ajtóhoz trappolt, onnan az erkélyajtóhoz ügetett, de egyiket se nyitotta a kulcs.

„Nincs több ajtó!” – állt meg tétován. – „Legalábbis itt nincs több. De akkor hol van az igazi?”

Gondolkozott, s egyszerre csak felderült az arca, elmosolyodott, s mosolyogva suttogott: „A pince! Ott még van ajtó!”

Lerobogott a pincébe. A hatalmas, boltíves pincében félhomály volt, meg hűvös, nyirkos levegő. Robi megkereste a kapcsolót, felgyújtotta a villanyt, s kicsit borzongva körülnézett.

És igen, ott volt a sarokban egy öreg ajtó, rozsdás vaspántok lógtak rajta, nagy kulcsluk sötétlett a kilincs alatt. Robi beledugta a lukba a kulcsot, pontosan beleillett. Furcsa izgalom futkosott benne, eddig még ilyet sose érzett, kíváncsi is volt, meg félt is egy kicsit, de végül a kíváncsiság győzött, s elfordította a kulcsot. A kulcs nehezen forgott, lassan kattant a zár, óvatosan lenyomta a kilincset. – Krrr! – nyikorogta az ajtó. – Brrr! – borzongott Robi. Az ajtó nyikorogva kinyílt, s Robi pislogva bámult a sűrű sötétbe.

Egy lomtár volt, régi, elfelejtett kacatok, limlomok fonnyadoztak benne, olyasmik, amik már nem voltak jók semmire, de azért még nem akarták a szemétkébe dobni.

Robi a nyitott ajtóban állt, és megbűvölve bámult befele. Már nem félt, és nem borzongott, inkább kíváncsi volt, s várt, hogy a szeme megszokja a benti homályt. Óvatosan beljebb lépett, lenyúlt, és felemelt valamit a földről. Egy régi, kilukadt, összetöppedt labda akadt a kezébe. Robi forgatta, megnézte, majd bedobta a sötétbe.

– Na! Nanana! – szólalt meg valaki a lomtár mélyéből.

S rögtön utána hatalmas ásitás hallatszott: – Á! Á! Áááá!

Robi egy picit hátrább lépett, összegyűjtötte a bátorságát, és suttogva megkérdezte.

– Ki van itt? Van itt valaki? Hol vagy?

Az ásítást mintha elvágta volna, helyette egy kissé rekedt hang hallatszott.

– Van! Persze hogy van! Például én. De most megmondom rögtön, hogy nem vagyok céltábla!

Robi meresztgette a szemét, de még mindig nem látott senkit.

– Hol vagy? Merre vagy? – kérdezte most már bátrabban.

A rekedtes hang sürgetve biztatta.

– Gyere a hang után! Figyelj, jelzőhangot adok ki. Töftöf! Töftöf! Töftöf! Töftöf!

A rekedt hangú valaki szorgalmasan töftögött, mint egy gőzmozdony. Robi óvatosan lépkedett a limlomok között a hang után, mikor egyszer csak pontosan a lába előtt hangzott fel a töftöf.

– Itt vagyok! Rám ne lépj. Beszorultam a nyugágyba. Nyisd ki, légy szíves.

Robi kitapogatta az összecukódott nyugágyat, s erőlködve szétnyitotta. A töftögő valaki kikászálódott a nyugágyból, hálásan sóhajtott.

– Na, végre! Gyerünk ki innen, nehogy újra rám csukódjon.

Kitalpaltak, kilépkedtek a lomtárból, s Robi végre meglátta a töftögő valakit. Egy poros bőrű, hosszú ormányú játék elefánt volt, s apró, vidám szemekkel nézte Robit.

– Először is köszönöm, hogy felébresztettél! Már hosszú-hosszú idő óta alszom a nyugágyban. Hajaj, de milyen hosszú idő óta!

A poros bőrű játék elefánt bánatosan lengette az ormányát. De újra vidám lett, és így folytatta.

– De már felébredtem! Az idő meg nem számít. És köszönöm, hogy kiszabadítottál. És engedd meg, hogy bemutatkozzam. Úgy hívnak, hogy Töf-Töf elefánt! És azért aludtam olyan hosszú ideig, mert nem volt kedvem felkelni. És azért nem volt kedvem felkelni, mert nem játszott velem senki. Érted?

Robi bólintott, hogy érti, ámulva és mosolyogva nézte Töf-Töf elefántot.

– Szia, Töf-Töf! Engem Robinak hívnak.

Töf-Töf trombitált az ormányával, ami úgy hangzott, mint egy üdvözlés. A trombitálás után félve és halkán megkérdezte.

– És nem hagysz itt? És játszol velem? És barátok leszünk?

Robi átölelte Töf-Töföt, azt se bánta, hogy poros lesz, nem számít, majd megmosakszik, csak az számít, hogy találkozott ezzel a csuda fura elefánttal, és már nincs egyedül!

Töf-Töf fülébe suttogott, de most a suttogás se volt érdekes, mert mind a ketten jól hallották.

– Barátok leszünk. És nem hagylak itt. És játszom veled.

Töf-Töf harsogva trombitált, ide-oda gurult aprókat lépve a pincében.

– Hát akkor mire várunk? Hát akkor menjünk ki a szabad levegőre. Éljen a szabadság! Éljen a friss levegő! Töf-töf!

Menet közben perdült egyet, fél lábon egyensúlyozva.

– Ezt azért csinálom, mert örülök!

Azután bukfacezett egyet.

– Ezt azért csinálom, mert jó kedvem van!

Azután az ormányára állt, egyensúlyozott.

– Ezt azért csinálom, mert vidám vagyok!

Talpra ugrott, s egy hatalmasat tüsszentett.

– Haaapci! Ezt azért csinálom, mert belement valami az ormányomba.

Robi szélesen mosolyogva nézte Töf-Töf elefántot.

– Tudsz még mást is? – kérdezte.

Töf-Töf elefánt fölényesen legyintett.

– Hajaj! Meg fogsz lepódni, hogy mit tudok!

Kitrappolt a pinceajtón, Robi követte, otthagytak csapot-papot, lomtárat és rozsdás kulcsot, az unalmat meg a magányt.

Illatkeverő csodaormány

Az utcán Töf-Töf felnyújtotta az ormányát, és nagyokat szörcsögve beleszagolt a levegőbe. Fantasztikus illatok keveregtek, kóvályogtak a nyári levegőben. Töf-Töf fantasztikus ormányával sorra elcsípte mindet, beszívta, elemezte, vagyis ízlelgette és kóstolgatta a csodálatos illatokat, s közben mormogott.

– Ez akác! Mmmm! Ez lángos! Mmmm. Ez málnaszörp! Mmmm. Ez benzingőz! Fúj!

Robi is szagolt, szimatolt, de ő csak a benzingőzt érezte.

– Én csak a benzingőzt érzem – dűnnyögte.

– Nem baj! Majd belejössz! Gyakorolni kell – vigasztalta Töf-Töf.

Gyakoroltak szorgalmasan. Vagyis nagyokat szimatolva battyogtak az utcán. Beszagoltak a halasbolt nyitott ajtaján. A halárus mérgesen hessegette őket.

– Mit szagoltok? He? Mit szimatoltok? He? Itt csupa friss áru van! Hess innen! Aki nem vesz, ne szagoljon.

De nem tágítottak, szimatoltak tovább.

– Érdekes! – mondta Töf-Töf. – Te is érzed?

– Érdekes! – mondta Robi. – Én is érzem.

A halárus összeráncolta a szemöldökét.

– Mi az érdekes? He? Mit éreztek? He?

Töf-Töf szippantott egyet, s elgondolkozva válaszolt.

– Annak a hálnak rózsailata van! – s rámutatott egy pontyra.

Robi is szippantott egyet, s vigyorogva mondta.

– Annak meg ibolya! – s rámutatott egy keszegre.

Azután egyszerre mondták.

– Ez az érdekes!

A halárus magába roskadt, s keservesen sóhajtozott.

– Tudom. Ez az én nagy tragédiám! De nem én tehetek róla! A virágbolt tehet róla. Ha arról fúj a szél, minden hálnak virágillata van. Jaj nekem! Micsoda szégyen!

Összetette a két kezét, s úgy könyörgött.

– Ne áruljátok el senkinek! Nincs mindenkinek ilyen éles szaglása. Hála istennek! Meg nincs mindenkinek ilyen hosszú orra. Hála istennek!

S szúrósan nézett Tőf-Tőfre.

Tőf-Tőf egy kicsit begörbítette az ormányát.

Robinak eszébe jutott valami. Gyorsan ki is mondta, hogy elterelje a figyelmet Tőf-Tőf ormányáról.

– Eszembe jutott valami!

A halárus gyanakodva nézte.

– A hallal kapcsolatos? – kérdezte mogorván.

Robi bólintott.

– Akkor mondd gyorsan! – sürgette a halárus.

Robi mutogatva magyarázott.

– Oda fel, az ajtó fölé ki kell írni, hogy itt kapható a világon egyedül virágillatú hal!

A halárus rögtön felfogta, hogy ez milyen nagy ötlet! Hogy ez milyen szenzációsan nagy ötlet! Fülig érő szájjal mosolygott, és rögtön ki is írta krétával az ajtó fölé: VIRÁGILLATÚ HAL! EGYEDÜL A VILÁGON!

– Köszönöm – motyogta közben. – Kértek egy virágillatú halat ajándékba?

Megrázták a fejüket, s otthagyták a boldog halárust.

A virágbolthoz érkeztek, megálltak, s nagyokat szimatoltak.

– Szcsrr! Szcsrr! – szörcsögött Tőf-Tőf.

– Szszsz! Szszsz! – szimatolt Robi.

A virágárusnő bánatosan ingatta a fejét.

– Tudom! Tudom! – sóhajtotta. – A szegfűnek harcsaszaga van. A rózsának meg pontyszaga. Haj, haj! Nagy a baj! Lassan azt fogják mondani a vevők, hogy kérek egy csokor harcsát! Vagy kérek egy szál pontyot!

A virágárus néni arcán két könnycsepp gördült lefele.

Robi Tőf-Tőfnek suttogott.

– Találj ki valamit! Nem bírom nézni, ahogy sír.

Tőf-Tőf bólintott, s az ormányát lengetve rikkantotta.

– Már ki is találtam! Szagelszívó! Ezt találtam ki. Szenzációs és fantasztikus! És egyszerű, mint egy pofon. Leszívom a virágokról a halszagot. Tárolom, azután valahová kifújom.

Úgy is tett, sorban leszívta a virágokról a halszagot. Először a rózsáról, azután a szegfűről, azután a fokföldi ibolyáról, azután az orchideáról. Mikor a kaktuszhoz ért, ijedten húzta vissza az ormányát.

– Megszúr! Miért szúrsz? Jót akarok! – mondta orrhangon, mivel tele volt az ormánya halszaggal.

Tőf-Tőf magasra tartotta az ormányát.

– Kész! – jelentette ki büszkén. – Lehet szagolni! Valódi virágillat.

A virágáros néni rögtön abbahagyta a sírást, s mosolyogva hálálkodott.

– Köszönöm! Kértek egy virágot? Tűzzétek a gomblyukba.

Megrázták a fejüket. Töf-Töf vigyorogva mondta:

– Nincs gomblyukam.

Elbattyogtak, Töf-Töf feltartotta az ormányát, s orrhangon mondta Robinak, mivel tele volt az ormánya.

– Szagolj, szimatolj! Ha rossz illatot érzel, szólj! Majd odafújom a halszagot. Ha jól összekeverem, nem lehet érezni.

Robi szagolt, szimatolt, remegett az orrcimpája a nagy szimatolástól. Ámuldozva jelentette ki:

– Nem is tudtam, hogy az orrommal is tudok tájékozódni.

Töf-Töf bölcsen rábólintott.

– Az orrunkkal fölfedezzük a világot!

Hát ahogy mentek és szimatoltak, látták, hogy egy nagy bajuszú bácsi jött arra, az arcára szorította a zsebkendőjét, és fuldokolva köhögött.

– Köhö! Köhö!

Alighogy elment, egy szalmakalapos nő jött, a kalapját az orra elé tartotta, azon át vette a levegőt. Mérgesen dohogott a kalap mögül.

– Felháborító! Fúj!

Alighogy elment, egy kutya jött szédelegve, prüsszkölt és a fogát csattogtatta.

– Teljesen elment a szaglásom! Hrrr! Krrr!

Robi gyorsan megkérdezte a prüsszkölő kutyát.

– Mitől ment el a szaglásod?

A kutya mérgesen a háta mögé mutogatott.

– Attól! Ott! A búzkazántól!

A kutya tüszögve elfutott.

Arra mentek, amerre a kutya mutatott. Robi már érezte is a keserű, fojtogató szagot.

Az utca két oldalán sorban becsukták az ablakokat, dühös arcok fintorogtak az ablakok mögött.

Végre meglátták, hogy honnan jön a keserű szag. Egy kormos kazánban kátrányt olvasztottak, s két útcsináló vödörrel öntögette a földre. Mikor kiöntötték a lukba, gyorsan elsimították a füstölgő kátrányt.

Töf-Töf fölemelt ormánnyal suttozta.

– Közömbösítjük a kátrányszagot! Én fújok, te hirdesd ki, hogy megjött a tengeri levegő!

Robi rögtön megértette, hogy a halszagú tengeri levegővel közömbösítik a kátrányszagot, s az ablakok felé kiabált.

– Ki lehet nyitni az ablakokat! Itt a tengeri levegő! Egyenesen az óceánról!

Óvatosan kinyíltak az ablakok, s az emberek ámuldozva szagolták a halszagot, amely teljesen elnyomta a kátránnyt.

– De mi lesz a kátrányszaggal? – kérdezte Robi.

Töf-Töf hencegve trombitált.

– Semmiség! Felszippantom!

Ormányát ide-oda mozgatva felszippantotta a kátrányszagot.

Az útcsinálók befejezték a munkát, összepakoltak s elmentek. Az egyik csodálkozva visszaszimatolt.

– Nem hiszek az orromnak! Friss tengeri levegő! De hova lett a kátrány?

Töf-Töf vigyorgott, s büszkén dünnyögött.

– Itt van az ormányomban! De hova fűjjam? Örökké nem tarthatom benne!

Ezt Robi is elismerte. Törte a fejét, majd eszébe jutott valami.

– Ide is fűjysz egy kicsit, meg oda is fűjysz egy kicsit. Így elosztva nem lesz olyan keserű meg bűdös.

Töf-Töf hálásan bólintott.

– Ez az! Ez a megoldás. Egy kicsit összekeverjük a szagokat. De hol kezdjük?

Robi jobbra-balra nézegetett, azután meg le és föl, hogy hol kezdjék a nagy keverést.

Jobbra egy kifőzde volt, a tűzhelyen rotyogtak a fazekak.

– Oda egy kicsit! – súgta Robi.

Töf-Töf befűjt a kifőzdébe egy kis kátrányszagot.

Dühös kiabálás hangzott fel azonnal.

– Odakozmált! Odaégett az ebéd! Érzem! Keserű kozmaszag!

Gyorsan továbbálltak.

Balra egy fogorvosi rendelő nyitott ablaka volt. A fogorvos álmosan fúrta egy beteg fogát.

– Oda is egy kicsit! Úgyis el van zsibbadva! – kuncogott Robi, a nyitott ablakra mutatva.

Töf-Töf befűjt a fogorvos ablakán.

A fogorvos kezében megállt a fűrő, csodálkozva szagolgatta.

– Pedig most olajoztam! – morogta, s szúrós szemmel kinézett az ablakon.

Gyorsan innen is elhúzták a csíkot.

A következő sarkon Robi megkérdezte.

– Van még kátrányszag?

– Még félig van! – szuszogta Töf-Töf. – Jó lenne már megszabadulni tőle, mert nekem is elmegy a szaglásom.

Robi lenézett a földre, s meglátott egy csatornanyílást.

– Oda fűjj! – mutatott a nyílásra. – Ott elfér az egész!

Töf-Töf a csatornanyílásba fűjt. De nem tudta az egészet belefűjni, mert a nyílásból azonnal kibújt egy sisakos csatornatisztító, és mérgesen kiabált.

– Nem szabályos! Nincs tisztítva! Tűnés innen! Fújd máshova!

Gyorsan elfutottak, s ahogy futottak, beleütköztek egy tűzoltóautóba. Egy árnyas fa alatt állt, a tűzoltók bóbiskoltak a piros kocsiiban. Éppen szünet volt. Tűzszünet.

Az ütközéstől felriadt az egyik tűzoltó.

– Mi van?

Tőf-Tőf az ütközéstől nagyot fújtatott, kijött egy csomó kátrányszag az ormányából.

A másik tűzoltó is felébredt, nagyot szívott a kátrányszagból.

– Tűz van! – ordította.

– Hol? – kérdezte a harmadik tűzoltó.

– Riadó! – bömbölte a negyedik tűzoltó.

Robiék látták, hogy ennek fele se tréfa, elfutottak. Tőf-Tőf pőfékelt, mint egy gőzmozdony, kipöfögte a maradék kátrányszagot. Rohantak, szedték a lábukat szaporán. A tűzoltók meg utánuk.

Végre elfogyott a kátrányszag, a tűzoltók elvesztették a nyomot, tétován megálltak.

Robiék egy sarok mögé húzódtak. Tőf-Tőf újra rendesen vette a levegőt, s vigyorogva mondta.

– Próbariadó! De azért nem árt, ha egy kis időre eltűnünk a környékről.

Robi is magához tért, bólogatott, majd mosolyogva nézett Tőf-Tőfre.

– Pedig jót akartunk!

Pelikán utazási iroda

Egy kis térre értek, szívták a jó levegőt, Tőf-Tőf nagyokat fújtatva kiszellőztette az ormányából a maradék kátrányszagot. A tér közepén állt egy libikóka, Robi ráült az egyik végére, Tőf-Tőf a másik végére, s libikókáztak. Egyszer fent, egyszer lent.

Mikor Robi fent volt, azt hallotta, hogy „Jaj!”

– Te jajgatsz? – kérdezte Tőf-Tőföt.

Tőf-Tőf a fejét rázta, hogy nem ő jajgatott.

Mikor Tőf-Tőf volt fent, akkor meg ő hallotta, hogy „Jaj!”

– Te voltál? – kérdezte Robit.

Robi a fejét rázta, hogy nem ő volt.

Megálltak közepén, s egyszerre kérdezték:

– Akkor ki jajgat?

Füleltek, s most mind a ketten hallották a jajgatást, mivel mind a ketten a levegőben voltak.

– Arról jön, jobbról! – intett Tőf-Tőf jobb felé.

– Balról jön! – hallgatózott Robi, és bal felé intett.

– Neked balról! Nekem jobbról! Mivel szemben ülünk – magyarázott Tőf-Tőf.

– Aha! – értette meg Robi. – Ha egymás mellé állunk, egyformán halljuk.

Lemásztak a libikókáról, egymás mellé álltak, s füleltek. Most szemből hallatszott, hogy „Jaj!”

– Szemből jön! – állapította meg Robi. – Egyikőnknek sem volt igaza.

Töf-Töf erre nem tudott semmit se mondani, inkább azt javasolta, hogy menjenek oda, és nézzék meg, ki jajgat.

– Menjünk szembe, vagyis egyenesen előre.

Elindultak szembe, vagyis egyenesen előre. A jajgatás egyre hangosabb lett. Már egész közéről hallatszott. Szinte a lábuk alól. De nem láttak senkit, csak a jajgatást hallották.

– Hol vagy? – kérdezte Robi, ide-oda forgatva a fejét.

– Itt! – nyögdécselte a jajgató valaki, s panaszosan hozzátette. – Végre ideértetek! Jaj! Jaj!

– Itt? Hol itt? – nézett körül csodálkozva Robi. – Nem látok senkit.

Töf-Töf fülelt, lehajolt egészen a földre.

– Ott van. A nagy tábla alatt.

Egy nagy hirdetőtábla hevert a földön, alóla jött a jajgatás. Nekiveselkedtek, s felemelték a nagy táblát.

Egy pelikán mászott ki a hirdetőtábla alól, nyöszörögve, nyögdécselve nyomogatta, tapogatta a testét, majd megnyugodott, hogy nem tört el semmije, s rájuk mosolygott.

– Köszönöm! Hálásan köszönöm, hogy kiszabadítottatok!

– Szívesen! – mosolygott Robi is. – Mit csináltál a tábla alatt?

A pelikán intett, hogy segítsenek.

– Állítsuk fel a táblát, s akkor megmutatom.

Felállították a hirdetőtáblát. A táblán egy óriási plakát volt frissen kiragasztva.

– Most ragasztottam ki! – mondta büszkén a pelikán. – S akkor rám dőlt az egész.

Ámulva nézték a plakátot. Valami rá volt írva nagy betűkkel, s középen Afrika térképe díszelgett, szépen kiszínezve, bár nem tudták, hogy Afrikát ábrázolja.

– Gyönyörű! – gyönyörködött Robi.

– Csodálatos! – ámult Töf-Töf.

– Ugye, ugye? – örvendezett a pelikán. – Ez a legújabb programajánlat! Az ott középen Afrika! Az a cél!

A pelikán peckesen fel-alá totyogott, és fél szemmel mindig a frissen kiragasztott plakátra pislogott. Tény, ami tény, hogy nagyon szép volt a plakát, és Afrika is gyönyörűen volt kiszínezve. Csupa zöld meg sárga meg kék! A fák levele zöld volt, a homok sárga, és a folyók vize meg kék.

– Tudtok olvasni? – kérdezte a pelikán.

A fejüket rázták, hogy nem tudnak, mivel Robit még csak most írárták be az iskolába, Töf-Töföt pedig nem írárták be semmilyen iskolába.

– Akkor felolvasom nektek – mondta a pelikán, s zengő hangon felolvasta. – Irány Afrika! Pelikán utazási iroda.

Majd büszkén felfújta a begyét.

– Én vagyok a pelikán! Enyém az iroda.

– És Afrika kié? – kérdezte Robi.

A pelikán mosolyogva, hunyorogva nézett rájuk.

– Afrika azé, aki meglátogatja!

Még jobban hunyorgott, ami nála azt jelentette, hogy még jobban mosolygott, s azért mosolygott még jobban, mert eszébe jutott valami. Hunyorogva megkérdezte.

– Szeretnétek elmenni Afrikába?

Robi lelkesen bólogatott, Tőf-Tőf is bólogatott, ráadásul egy nagyot trombitált, felnyújtotta az ormányát, mint egy felkiáltójelet.

A pelikán ünnepélyes hangot ütött meg, de a hunyorgást sem hagyta abba, vagyis hunyorogva és ünnepélyesen jelentette ki.

– Ti lesztek az első utasok! A cég ajándéka. Ami azt jelenti, hogy ingyen utaztok. Ez az én hálám, amiért kiszabadítottatok.

– Köszönjük! – mondta Robi, és megsimogatta Afrika kiszínezett térképét. A pelikánhoz közelhajolva suttogta. – Szia, Afrika!

Tőf-Tőf trombitálva bólogatott, és sejtelmesen mondta:

– Nem árt egy kis levegőváltás! Gondolj a tűzoltókra. Mikor indulunk?

A pelikán egy nagy zsebórát vett elő, homlokát ráncolva megnézte.

– A mai menetrendet lekéstük. Holnap reggel lesz az indulás!

Majd felnézett hunyorogva, s mert látta, hogy új barátai, a leendő utasok arca elszontyolodott, vigasztalóan hozzátette:

– Addig csinálunk egy próbarepülést! Teszünk egy-két kört a város felett. Arra még van idő. Szálljatok be.

Kitátotta hatalmas csőrét, amely így kitéve olyan volt, mint egy repülőgép kabinja.

Bemásztak a pelikán csőrébe. A pelikán totyogott egy pár lépést, nekirugaszkodott, kitérte a szárnyát, és felemelkedett a magasba. Hatalmas szárnycsapásokkal szelte a levegőt, siklott a szél hátán, nagy köröket írt a nyári égen.

Robi először egy kicsit félve bámult le a pelikán csőréből, azután már nem félt, vigyorogva nézte az alattuk nyüzsgő utcákat, tereket. Tőf-Tőf hatalmasakat szippantott a magaslati levegőből, élvezettel szürcsölte az ózont. „Végre kitisztul az ormányom!” – gondolta elégedetten, majd ő is lepislogott az elsuhanó utcákra. Fél szemmel meglátta a tűzoltókat, az árnyas fa alatt pihentek. Meglökte Robit, hogy nézzen oda, de már továbbrepültek, elhagyták a pihenő tűzoltókat.

Most Robi bökte meg Tőf-Tőföt, hogy nézzen oda, s lemutogatott a halárus üzletére. A halárus előtt hosszú sor állt türelmesen. Robi kuncogva suttogta: – Micsoda forgalom! Mindenki virágillatú halat akar! – Tőf-Tőf is kuncogott: – Kérek egy rózsaillesztetű pontyot! Meg egy ibolyaszagú keszeget!

Elhagyták a halárust, megpillantották a virágost, aki boldog mosollyal árulta a virágillatú virágokat. Tőf-Tőf büszkén sóhajtott: – Már nem éltem hiába! Ez mind az én kezem műve! Illetve az ormányomé!

Keresték az útcinálókat is, de nem látták őket sehol. – Úgy látszik, elfogyott a kátrányuk, és hazamentek! – mormogott Robi.

Futólag benéztek felülről a kifőzdébe, de a szakács békésen kavargatta a pörköltet. Bepillantottak a fogorvos ablakán is, de ott is béke volt, a beteg zsidbadt arccal szundikált a széken, a fogorvos olajozta a fűrőt.

Robi kiszólt a pelikánnak.

– Ott lakunk! – s az erkélyre mutatott.

A pelikán leszállt az erkélyre. Robiék kimásztak a csőréből.

– Holnap reggel itt vagyok! Vekkert felhúzni, nem elaludni! Pontosan indulunk!

Nekirugaszkodott, s nagy szárnycsapásokkal eltűnt a levegőben.

Utazás a pelikán csőrében

Másnap reggel Robi mamája sietve magyarázott, hogy legyél jó, meg a hűtőben van az ennivaló, csinálj szendvicseket, és egyél, ha éhes vagy! Közben mosolygott, meg titokban sóhajtozott, hogy jaj, de nehéz egyedül! Megcsókolta Robit, és elrohant.

Robi is mosolygott, és egyáltalán nem sóhajtozott, se titokban, se nyíltan, a sóhajtozás helyett füttyentett Tőf-Tőfnek.

– Előjöhetsz! Szabad a levegő!

Tőf-Tőf előmászott a szekrényből, ahová éjszakára bepackolta magát, vidáman trombitált: – Tőftőf!

Robi intett neki, hogy gyere a konyhába, csinálunk szendvicseket, jó lesz az útra.

Kettévágta a zsömléket, a hűtőből előszedte a szalámit, a vaját, ügyesen a zsemlébe tette. Tőf-Tőf egy elemózsiás kosárba dobálta a szendvicseket. Tettek hozzá még egy kis szalámit, vaját, zsemlét, egy kis hagymát, egy szál kolbászt, a tetejére almát, s lefedték egy csomó papírszalvétával.

– Kész! – mondta Robi. – Akármilyen is lesz Afrikában, nem halunk éhen!

– És ha szomjasak leszünk? – kérdezte Tőf-Tőf.

Robi elővett néhány üveg ásványvizet, Tőf-Tőfnek adta.

– Tessék! Ezt isszuk, ha szomjasak leszünk.

Egymásra mosolyogtak, s mint két bátor világutazó, kimasíroztak az erkélyre. Robi vitte a kosarat, Tőf-Tőf vitte az ásványvizet az ormányával.

Várakozva néztek az égre, lesték, hogy jön-e már a pelikán.

Robi az erkélykorlátra könyökölt, bámulta az eget, a lassan úszó felhőket figyelte, gyönyörködött bennük.

Tőf-Tőf a háta mögött hajlongott, meg grimaszolt, meg pofákat vágott az ablaküvegnek, amely olyan volt, mint egy homályos tükör.

Robi észrevette, fél szemmel odapislantott csodálkozva a mórrikáló Tőf-Tőfre.

– Mit csinálsz? – kérdezte felhúzott szemöldökkel.

– Milyen vagyok? – töfögött Töf-Töf, s tovább móríkálta magát.

Robi vigyorogva mustrálta.

– Hát...

Töf-Töf oldalra fordult.

– És így oldalról milyen vagyok?

– Hát... – kuncogott Robi. – Olyan gömbölyű.

Töf-Töf hátat fordított az ablaktükörnek, a fejét csavargatva nézegette magát.

– És hátulról?

Robi megsimogatta Töf-Töf ormányát.

– Hagyd abba! Én úgy szeretlek, ahogy vagy. Inkább nézzük a felhőket. Azok igazán gyönyörűek!

Töf-Töf elmosolyodott, abbahagyta a móríkálást, az ablaküveg tükreben nézte a felhőket, a felhők ott is gyönyörűek voltak.

Arra jött egy kis repülőgép, kecsesen kanyargott a levegőben, a fény megcsillant a szárnyán, szép volt, mint egy kócsag! Tett egy kört az erkély fölött, billegtetta a szárnyát, mintha azt kérdezte volna, hogy engem vártok?

Robi és Töf-Töf a fejét rázta, hogy nem, nem, nem őt várják!

A kis repülőgép nem sértődött meg, felhúzott a magasba, figurázott, bukfencezett, a hátára fordulva repült, tartott egy kis légi bemutatót. Majd visszafordult, s a szárnyát billegtetve elrepült.

Robi ámulva nézte: nahát, milyen fantasztikusan figurázik!

Arra jött egy helikopter, kattogva körözött az erkély fölött, mintha azt kérdezte volna, hogy engem vártok?

Robi a fejét rázta, hogy nem, nem, nem őt várják!

Töf-Töf integetett meg mutogatott: ha már itt vagy, te is csinálj valamit!

A helikopter mintha megértette volna, hirtelen piros ködgomolyagot pöffentett ki. Arrébb bicegett és berregett, s most egy kék ködgomolyagot fújt ki. Jobbra kanyargott, s egy zöld ködgomolyagot engedett ki. Azután körbezakatozott, s egybeterelte a ködgomolyagokat, mint egy pulikutya. Egy hatalmas piros meg kék meg zöld ködgomolyag lebegett a levegőben. A helikopter lukat fúrt a ködgomolyagba, belebújt, s elvitte magával.

Mosolyogva nézték: nahát, egy felhőcsináló, ködszurkáló helikopter!

Arra jött egy léghajó, méltóságteljesen megállt az erkély fölött, mintha azt kérdezte volna, hogy engem vártok?

Robi bámulta a léghajót, majd megrázta a fejét, hogy bár nagyon szép vagy, de nem téged vártunk!

Töf-Töf felfújta az arcát, úgy mutogatott a léghajónak, lássuk, mit tudsz!

A léghajó bólogatott, s bemutatta, hogy mit tud. A felső része megnyúlt, az alsó része kiszélesedett, olyan lett, mint egy nagy körte. Majd a négy sarkot hegyesen kidugta, olyan lett, mint egy kocka. A kockából átváltozott, s egy gúla lett belőle, egy levegőben lebegő piramis. Csodálatosan tudta változtatni az alakját!

– Hogy csinálja? – suttogott Robi.

– Ide-oda gyömöszőli a levegőt! – állapította meg Töf-Töf.

A léghajó újra szép gömbölyű lett, s elúszott a magasban.

Arra jött egy sárkányrepülő, siklott a szél hátán, lassan körözött az erkély fölött, a szárnyát billegtetve kérdően, hogy engem vártok?

Robi a fejét ingatta, hogy nem, nem, nem őt várják!

Töf-Töf vigyorogva mutogatott, hogy ha már itt vagy, csinálj te is valamit!

A sárkányrepülő megértette, lassan körözött, a pilóta kapaszkodva lelógatta a lábát, úgy rugdosott, mintha biciklizne. Majd merészen megfordította a testét, s a lábával kapaszkodott, a kezével meg úgy csinált, mintha úszna. Végül visszamászott a szárnyak alá, s elkanyarodott a szél hátán.

– Nahát! – ámuldozott Robi. – Eddig nem is tudtam, hogy ennyi csodálatos dolog történik az égen! Igaz, eddig nem is nagyon néztem ki az erkélyre.

Töf-Töf bölcsen bólogatott.

– Mert nem volt igazán miért kimenned! Nem vártál senkit.

Az égre mutogatott, s vigyorogva állapította meg:

– Ahhoz képest, hogy alig pitymallik, elég nagy a forgalom! Csak az nem jön, akit várunk.

Egyszer csak nagy zúgás hallatszott: zui-zui, vii, vii!

– Jön! – rikkantott Töf-Töf. – Ott jön! Zúgva jön! Hallom és látom!

Végre megérkezett a pelikán, és már fent összecsukta a szárnyát, és hasította a levegőt, mint egy rakéta.

– Viii! Siii! – süvöltötte közben.

Majd letottyant az erkélykorlátra.

– Beszállás! Indulás! – harsogta.

Gyorsan bemásztak a pelikán csőrébe. A pelikán elrugaszkodott, s nagy szárnycsapásokkal felemelkedett a magasba.

Hasították a levegőt, elhagyták a kis repülőgépet, a helikoptert, a léghajót, a sárkányrepülőt.

– Sziasztok! – integetett Robi mosolyogva.

Egy gólya lebegett a levegőben, s mikor elsuhantak mellette, ámulva megrázta a fejét: – Biztos csak álmodom! – kelepelte meglepődve. – Egy gyerek meg egy elefánt!

Repültek, suhantak át a földeken, át a tengeren és megérkeztek Afrikába.

A pelikán egy nagy majomkenyérfánál szállt le. Kimásztak a pelikán csőréből, és ámulva néztek körül.

A pelikán gyorsan felrakott egy csomó táblát a fára, s elégedetten dűnnyögött.

– Itt van minden! Ez a majomkenyérfa az afrikai irodám. Mindig ide gyertek vissza. A táblák megmutatják a látnivalókat és az irányt. Kövessétek a táblákat! Éreztétek jól magatokat! Ha mindent megnéztetek, értetek jövök.

Nekirugaszkodott, s nagy szárnycsapásokkal eltűnt a levegőben.

Gyönyörködve bámulták a hatalmas majomkenyérfa. Töf-Töf óriásikat szuszogott, nagy levegőt vett, s trombitálva kifújta.

– Hazai levegő! – sóhajtott sejtelmesen. – Bár én még sose jártam itt! De az igazi elefántok itt laknak. Már az is jó, ha egy levegőt szívok velük!

Robi türelmetlenül sürgette a sóhajtozót.

– Gyerünk! Nézzünk körül! Útközben is tudsz lélegezni.

– Menjünk! Merre menjünk? – szuszogott Töf-Töf.

Robi a legalsó táblára nézett. A táblára struccok voltak rajzolva.

– Arra! Jobbra mutat. Keressük meg a struccokat.

A falánk struccok

Elindultak arra, amerre a tábla mutatott. Robi kíváncsian báméskodott, Töf-Töf hatalmasakat lélegzett, és töfögve engedte ki a levegőt.

Ahogy mentek báméskodva, lélegezve és töfögve, kattogást hallottak: – Katt, katt!

Megálltak, figyeltek, hogy mi kattog.

Először egy bokrot láttak, majd egy csórt, ahogy kattogva, ide-oda hajlongva lecsipkedte a bogyókat a bokorról.

Mikor minden bogyót lecsipkedett, a bokrot is bekapta, kihúzta a földből, s lenyelte.

Most meglátták a struccot is.

Ekkor a másik oldalról is hallották a kattogást: – Katt, katt! – Odanéztek, s látták, hogy a másik strucc közeledik kattogó csőrrel.

A két csőr egyszerre nyúlt le a magasból, Robi piros sapkáját célozták meg kattogva.

Robi villámgyorsan lekapta a sapkáját.

Két üres kattanás hallatszott: – Katt! – Azután még egy katt!

A két strucc bambán nézett, először egymásra, azután Robira: hol a sapka?

Robi barátságosan rámosolygott a két struccra, s mutogatva magyarázta, hogy tele van a sapkája jelvényekkel, s nem szabad megenni, mert szúr!

A két strucc bánatosan ingatta a fejét a magasban, kattogtak és sóhajtoztak.

– De mikor olyan éhesek vagyunk! Katt! – kattogta az egyik.

– De mikor állandóan olyan éhesek vagyunk! Katt! – kattogta a másik.

Majd egyszerre kattogták:

– És borzasztóan üres a gyomrunk! Katt! Katt!

Robi megsajnálta őket, az elemózsiás kosárba nyúlt, s elővette az uzsonnát, egy szalámis zsömlét. Feldobta a levegőbe.

Újabb kattanás hallatszott: – Katt!! – Az egyik strucc bekapta a zsömlét.

– Hamm! – mondta a másik strucc, és bekapta az első strucc fejét zsömléstől.

Töf-Töf aggódva suttogott Robinak.

– Ez így nem lesz jó! Ez így nagyon nem lesz jó!

– Én is látom – morgott Robi. – Mit csináljunk?

– Húzzuk ki egymásból őket! – javasolta Töf-Töf.

Robi megfogta az egyik struccot, Töf-Töf megfogta a másik struccot, s húzták őket erőlködve. Végre szétválasztották a struccokat.

A két strucc kóvályogva rázta a fejét. Üresen kattogtatták a csőrüket.

Robi a fejét vakarva dünnyögött.

– Meghoztuk az étvágyukat! Hajaj!

A sivatagban szétszórva hevert a sok konzervdoboz, üveg, papírpohár, mindenféle limlom, amit a turisták szétszórtak. Volt még ott például egy fél pár cipő, teniszütő, sapka, labda, parafa sisak, vécéülőke, biciklipumpa, autógumi külső, küllős kerék, vödör, zseblámpa! Tele volt szeméttel a környék.

– Ez a megoldás! – helyeselt Robi. – Össze kell hordatni ezt a sok szemetet a falánk struccokkal. Így legalább elfoglalják magukat, és közben kattoghatnak a csőrükkel.

Töf-Töf töfögve értett egyet.

– Óriási ötlet! Töftöf!

Robi ráncolta a homlokát.

– De hogyan vegyük rá őket?

– Játékosan! – javasolta Töf-Töf. – Előjátsszuk nekik, ők meg leutánozzák. Rajta.

Töf-Töf feldobálta a konzervdobozokat, majd Robinak passzolta egyenként.

Robi elkapkodta a dobozokat, játszott velük, mint egy zsonglőr.

A két strucc ámulva nézte a mutatványt, még a csőrük is tátva maradt.

– Most ti! – intett nekik Robi, s feléjük dobálta a konzervdobozokat.

Töf-Töf is leadott egy sorozatot, csak úgy repültek a konzervdobozok.

A két strucc villámgyorsan elkapkodta a dobozokat, és tűnődve bámultak.

– Versenyezzünk! Mi is összehordjuk a limlomot, ti is hordjátok! Az első díj: arról nevezzük el a dombot, aki győzött! Ha ti győztök, rólatok nevezzük el!

A két strucc összenézett, s lelkesen kattogtak a csőrükkel.

– Rólunk még sose neveztek el semmit!

– Akkor hajrá! Akkor rajta! – biztatta őket Robi.

Töf-Töf lenyújtotta a földre az ormányát, s mint egy porszívó, zümmögve végigment a hulladék között. Majd amit összeszedett, oldalt egy nagy kupacba rakta. Kifújta magát, s intett a struccoknak: – Most ti!

A két strucc is beindult, lehajtották a fejüket a földre, s kattogva bekaptak egy csomó limlomot.

Töf-Töf bólogatva biztatta őket: – Helyes! Helyes! Nagyon jó! – A kupacra mutatott: – Ide köpjétek!

A struccok a dombra köpték a limlomot. Az egyik strucc a teniszütővel a dombra passzolta a labdát. De annyira megszerette a teniszütőt, hogy nem akarta elengedni. Gondolt egyet, megfordult, és a lábával hátrafelé rugdosta a szemetet. Csak úgy záporozott a szemét a dombra.

Robi megdicsérte.

– Van valami a fejében! Nem csak a teniszütő! Úgyesen rugdosol.

A struccnak keresztben állt a torkában a teniszütő, nem tudta lenyelni, de kiköpni se akarta.

Robi megijedve figyelte, ez mindjárt megfullad! Gyorsan felkapott egy másik teniszütőt meg egy labdát. Nagy lendületet vett, s a strucc felé ütötte a labdát.

A strucc nézte a repülő labdát.

A másik strucc mutogatott Robinak, hogy neki is dobjon valamit. Kattogva tátogott: – Ide, ide! A csőrömbe! – Ő sem akart kimaradni a játékból.

Robi Töf-Töfre nézett, hogy most mit csináljon?

Töf-Töf az összeporszívózott kupachoz állt. Trombitált a struccnak:

– Figyelj, pupák!

Az ormányával kilőtt egy sorozatot a kupacból a strucc felé.

A strucc kattogó csőrrel fogadta a sorozatot, ami feléje repült, majd kiköpte a szemétdombra.

Utoljára a vécéülőke suhant a levegőben, a strucc nyakába esett, úgy feküdt rajta, mint egy gallér.

Robi hahotázva nézte őket. Na hiszen, szép látvány mind a kettő! Az egyiknek a teniszütő van keresztben a torkában, a másiknak a vécéülőke a nyakában.

Viszont a szemét eltűnt. Szép tiszta lett a terep. Robi és Töf-Töf elégedetten nézett körül. Illetve még egy utolsó gömbölyű valami van ott, nem messze. Robi odamutatott.

A két strucc versenyt futott a gömbölyű valamihez. A vécéülőkés érte el hamarabb. Kattogva bekapta. Majd gyorsan ki is köpte. Tévedés volt, mivel egy alvó kutyát kapott be. De már nem aludt, dühösen vicsorgott és ugatott, végül mérgesen elfutott.

A strucc röhögve bámult utána. – Csak vicceltem! – kattogott a csőrével. Abbahagyta a röhögést, nagyokat ásított: – Á! Á!

A másik struccnak is elnehezült a szempillája, ő nem ásított, a teniszütő miatt nem tudott, csak pislogott álmosan.

– Ki nyert? – kérdezte álmosan az egyik strucc.

– Ti nyertetek! – hirdette ki Robi az eredményt. – Mától kezdve ezt a dombot Strucc-halomnak hívják!

– Éljen! – trombitálta Töf-Töf. Majd vigyorogva megkérdezte. – Mi legyen a teniszütővel meg az ülőkével?

– Az legyen a különdíj! – mondta Robi, és hangosan kihirdette. – Különdíj: a teniszütő és az ülőke!

A két strucc lefeküdt a Strucc-halom mellé, s horkolva elaludt.

Robi ki akarta venni a teniszütőt az alvó strucc torkából, de az nem engedte, álmában rázta a fejét, hogy nem adom!

Robi kuncogva legyintett: ez cumival alszik! Teniszütő-cumival. Lábujjhegyen otthagyták az alvó struccokat.

Visszasétáltak a majomkenyérfához, Robi egy ikszet rajzolt a struccos táblára: „Ez megvolt!” – gondolta elégedetten.

A röhögő majom

Robi a majomkenyérfa törzsén a következő táblát vizsgálta, a táblára egy majom volt rajzolva.

Tőf-Tőf is megnézte a majmos táblát, s a fejét csóválta.

Robi is értetlenkedve megcsóválta a fejét, mivel a tábla felfelé mutatott a fa tetejére!

Nem értették. – Biztos rosszul rakták ki! – mormogott Robi, és megigazította a táblát. A tábla most balra mutatott, egy kicsit ferdén körbe.

Elindultak ferdén körbe a fa körül. Robi vidáman füttyörészett, Tőf-Tőf még vidámabban trombitált: – Tőftőf!

Amíg a túlsó oldalon jártak, egy kéz lenyúlt a fáról, és visszaigazította a táblát. A tábla megint felfelé mutatott. A kéz eltűnt a levelek között.

Robi és Tőf-Tőf füttyörészve és trombitálva visszaérkezett a táblához.

Abbahagyták a füttyörészést és a trombitálást, nézték a visszaigazított táblát. Hm! Megint felfele mutat!

Vizslatva felnéztek a fára, ott sem láttak senkit.

Robi legyintett. – Biztos a szél volt! – mormogta. Megigazította a táblát, a tábla most előre mutatott.

Elindultak előre, füttyörészve és trombitálva. De alig tettek pár lépést, mikor csúnya röhögést hallottak a hátuk mögül: – Höhöhö! Hihih! Bruhaha!

Visszafordultak, megálltak, hallgatóztak. Majd felnéztek a majomkenyérfára: onnan jött a röhögés! Kicsit közelebb mentek, és meglátták a röhögőt. A fa tetején egy majom bújt ki a levelek közül, és csúnyán röhögött: – Höhöhö! Hihih! Bruhaha! – Közben ugrált, a hasát csapkodta, hanyatt dobta magát. Majd felegyenesedett, s röhögve rájuk mutogatott: – Höhöhö! Hihih! Bruhaha!

Kicsit zavarba jöttek a röhögéstől és mutogatástól. Nézegették egymást, hogy van-e rajtuk valami, de nem láttak semmi különöst. Robi megigazította a trikóját, a nadrágját, hátha félrecsúszott.

A majom Robira mutogatott, és csúnyán röhögött: – Höhöhö! Hihih! Bruhaha!

Robi a sapkáját tapogatta, nem értette a röhögést.

– A sapkámon röhögsz? – kérdezte.

De a majom nem válaszolt, tovább röhögött éktelenül: – Höhöhö! Hihih! Bruhaha!

Robi dühbe gurult, lekapta a sapkáját, és a majomhoz vágta.

A majom abbahagyta a röhögést, elkapta a sapkát, és föltette a fejére. Fordítva tette fel, s Robit utánozva, eltúlzott mozdulatokkal igazgatta, tapogatta a sapkát. Abbahagyta a sapkaigazgatást, és újra rondán röhögött: – Höhöhő! Hihihhi! Bruhaha!

Robi mérgesen a majomra nyújtotta a nyelvét: – Mee!

A majom meghökkent, majd ő is kinyújtotta a nyelvét: – Mee! – s visítva röhögött, Robira mutogatva.

Robi most aztán igazán dühös lett. Megfeszítette a bicepszét, először az egyik karján, azután a másik karján, hogy mindjárt jön egy nagy verés! Ökölbe szorított kézzel megfenyegette a majmot.

A majom hátrahökölt, de azután megint előrébb jött, és ő is megfeszítette a bicepszét először az egyik karján, azután a másikon. Közben éktelenül röhögött: – Höhöhő! Hihihhi! Bruhahaha!

Robi behunyta a szemét, legyintett.

A majom is behunyta a szemét, s legyintett.

Majd kinyitotta a szemét, Töf-Töfre mutogatott, csúfolódva utánozta: két kezével lebegtette a saját fülét.

Töf-Töf zavartan magára mutatott az ormányával.

– Rajtam röhögsz? – kérdezte, és lelapította a fülét.

A majom is lelapította a fülét, és lelapított füllel röhögött: – Höhöhő! Hihihhi! Bruhahaha!

Töf-Töf dühbe gurult, felfújta az arcát, s félelmetesen trombitált az ormányával: – Tarara! Tarara!

Fel-alá járkált a fa alatt, és harciasan trombitált.

A majom egy pillanatra abbahagyta a röhögést, s egy pillanatra elbújt a levelek között.

– Azért! – mondta Töf-Töf, és abbahagyta a trombitálást.

A majom azonnal előbújt a levelek közül, s röhögve utánozta Töf-Töföt, ő is trombitált, a kezét a szájához téve: – Tarara! Tarara! – Masírozott az ágon fel-alá, tisztelgett, mint egy katona, kezét Robi fordítva feltett sapkájához tartva.

Töf-Töf majd kipukkadt mérgében. Megrázta a fát, csak úgy potyogott a majomkenyér lefele. Vagyis a majomfa termése.

A majom kapaszkodott, fogózkodott az ágon.

Töf-Töf az ormányával, mint egy ágyúcsővel, lődözte a majmot a majomkenyérrel: Bum! Bum! Bum!

A majom felegyenesedett az ágon, elkapkodta a lövedékeket, összegyűjtötte, s dobálta vissza: Bum! Bum! Bum! Közben egyet-egyet bekapott, teleszájjal röhögött, célzott és lőtt.

Robiék kapkodták a fejüket, elugráltak a lövedékek elől.

– Na, ebből elég! – mordult egy nagyot Töf-Töf. Felnyúlt az ormányával, megfogta a majom farkát, és lehúzta a fáról.

A majom kapaszkodott, visított, majd lecsücsült a földre. Most már nem röhögött, csodálkozva pislogott, és ült a földön.

Robi visszavette a sapkáját, és feltette a fejére.

Töf-Töf elengedte a majom farkát. A majom nem moccant, megszeppenne csücsült a földön.

Robi az ujjával intett neki, mint egy tanító bácsi.

– Látod, te röhögős! Ne kezdj ki a nagyobbakkal!

A majom pislogott, csendben volt, de nem bírta ki sokáig. Robit utánozva integetett az ujjával, hanyatt dobta magát, úgy röhögött: – Höhöhő! Hihhi! Bruhaha!

Robi a saját homlokát ütögette.

– Ez dinka! Ez teljesen lökött! Agyamra megy ez a röhögés.

Töf-Töf gyorsan kikapott az ormányával egy fej hagymát az elemózsiás kosárból, és hátulról a majom orra alá nyomta: – Ezt szagold!

A majom szagolgatta a hagymát, csavargatta az orrát, sírt, zokogott, csak úgy potyogtak a könnyei: – Brühühü! Brühühü!

Gyorsan elkapta a hagymát, Robi orra alá tartotta, és megint röhögött.

Robi tüszögött a hagymától, a fogát csikorgatta dühében.

Töf-Töf előszedett egy papírzacskót a kosárból, kiszórta belőle az almát, felfújta, s a fa törzséhez ütve elpukkasztotta: – Durr!

A majom nagyot ugrott a levegőbe az ijedségtől, eldobta a hagymát, s feltartotta a kezét, mint aki megadja magát, s közben remegett.

De nem sokáig tartott a remegés, újra csúnyán röhögött, és a szájával pukkantgatott: – Pukk! Pukk! Pukk! Durr!

Töf-Töf a fejét fogta, s Robinak mondta kétségbeesve:

– Találj ki valamit, mert megőrülök ettől a majomtól!

Robi bölintott, a zsebében kotorászott, s előhúzott egy zsebtükröt, amellyel morzézni szokott, a napfényt villogtatni. „Ez az!” – gondolta elégedetten. – „Ezzel elfoglalja magát.”

Megtörölte a tükröt, s a fára erősítette. A tükör nagyot csillant.

A majom szeme is nagyot csillant, kíváncsian figyelt.

Robi intett neki, gyere ide, nézz bele!

A majom a tükörhöz ment, s belenézett.

Robiék oldalról figyelték a tükörbe pislogó majmot. A majom abbahagyta a röhögést, ámult-bámult, a szája is nyitva maradt.

Majd gyorsan a fa mögé futott, kereste a másik majmot, akit az előbb látott a tükörben.

Csalódottan jött vissza. Újra a tükörhöz ment, s újra vigyorgott. Pofákat

34vágott, a tükörkép is pofákat vágott. Kinyújtotta a nyelvét, a tükörkép is kinyújtotta.

Hirtelen lekapta a tükröt, s elfutott vele.

– Legalább annyit mondhatnál, hogy köszönöm! – szólt utána Robi, és nevetve nézett Töf-Töfre.

Már nem haragudtak a majomra, Robi nagy bölcsen megállapította:

– Unatkozott, azért röhögött. Egyedül volt, nem volt kivel játszania. Most már nincs egyedül, ott a tükörképe!

A majmos táblához ment, s teljesen besatírozta.

– Ezt a legjobb, ha elfelejtjük!

Az irigy sakál

A majomkenyérfa alatt árnyék volt, jó hűvös, de Robi csak legyintett, hogy nem hűsölni jöttek Afrikába! Megnézték a fa törzsére kiakasztott táblát: egy sakál volt rárajzolva. A tábla jobbra mutatott, elindultak jobbra, izzadva és pihegve, hogy megkeressék a sakált.

Robi útközben előszedte a hőmérőt, s a napra tartotta. A hőmérőben azonnal a tetőig futott a higanyszál, rezgett, forrt és vibrált, mintha mindjárt felrobbanna. Robi a homlokát ráncolta.

– Visszateszem a kosárba, mert még kiszökik a higany! – mormogta. S visszadugta a hőmérőt a kosárba.

Mentek, izzadtak, lihegtek, Töf-Töf fújtatott az ormányával.

– Fújj rám egy kis levegőt! – szuszogta Robi.

Töf-Töf ráfújt egy kis levegőt. Robi legyintett.

– Nem jó! Ez is meleg.

Végre megláttak a távolban egy kis fát.

– Nyomás a fához! – rikkantott Robi. – Ahol fa van, ott árnyék is van.

Odaértek a fához. A fának igen kis árnyéka volt. S a kis árnyékban is volt már valaki. Egy sakál terpeszkedett a kis árnyékban, négy lábát szétvetve elterült, minden helyet elfoglalt.

Olyan meleg volt, hogy már beszélni se nagyon tudtak, némán próbálkoztak, hogy beférjenek az árnyékba.

Töf-Töf jobbról próbálkozott, de a sakál pislogva jobbra húzódott.

Robi balról próbálkozott, de a sakál balra nyújtózott. Közben morgott, veszekedett, irigyen hessegette őket.

– Nincs hely! Nincs több hely! Nekem is épphogy elég!

Robi legalább az elemózsiás kosarat akarta az árnyékba tenni, de az irigy sakál azt is arrébb rugdosta, lökdöste a lábával.

– A kosárnak sincs hely! – morogta. – Ami hely van, az mind nekem kell!

Robi dűnnyögve törölgette a homlokát: – Hm. Ez tényleg nagyon irigy sakál! – Felnézett a napra, hogy süt-e még? A nap sütött, de egyebet is csinált, amíg Robi bámulta, egy picit arrébb ment!

Robi lepislantott a földre: az árnyék is arrébb ment!

Töf-Töfnek mutogatott: nézd, vándorol az árnyék!

Töf-Töf rögtön kapcsolt, ő is mutogatott: – Oda álljunk! Mindjárt odaér.

De az irigy sakál résen volt, a napra pislogva együtt csúszott az árnyékkal. Integgett, hogy menjenek arrébb az útból, elterpeszkedett az új helyen, s gúnyosan vihogott.

Hm. Ez az ötlet nem jött be. Hogy kéne kicsalogatni ezt az irigy vihogót az árnyékból?

Robi egy szál kolbászt vett ki a kosárból, megszagolta, mmm! Felmutatta a sakálnak, gyere ide, megkapod!

A sakál a fejét rázta, a kolbászra nézett unottan.

– Nem kell! Nem megyek. Ebben a melegben nincs étvágyam – vakkantotta.

Robi egy almát vett elő, kifényesítette, felmutatta: – Na?

A sakál feltűnően ásított az almára, és nem moccant.

Töf-Töf kipróbálta a papírzacskós trükköt, felfújta a zacskót, elpukkasztotta: Durr!

A sakál nagyot ugrott függőlegesen a levegőben, de gyorsan visszahuppant, két lábával bedugta a fülét, s gúnyosan vihogott: most durrogtassatok!

Robi csüggedten nézett Töf-Töfre: – Most mit csináljunk?

Töf-Töf szemrevételezte a környéket, meglátott egy szemétkupacot, odament, kotorászott a kupacban. Talált is egy festékesdobozt, tele volt fekete festékkel! Felmutatta vigyorogva Robinak, majd beledugta az ormányát a dobozba, és mint egy festékszóró pisztoly, nagy fekete árnyékot festett a földre. A festék egy pillanat alatt megszáradt, olyan lett, mint egy fa árnyéka.

Intett Robinak, hogy feküdjenek oda, és csináljanak úgy, mintha igazi árnyék lenne!

A festett árnyékba feküdtek, Robi lustán elnyújtózott, Töf-Töf zuhanyzót alakított, és az ásványvizes üvegből felszippanthatta a vizet, feltartotta az ormányát, és spriccelt, mint egy szökőkút. – Legalább kimossa az ormányomból a festéket! – dűnnyögte.

Robi aláállt, zuhanyozott, locspocsolt, prüszkölt: – Brr! Prrr! Zrr!

Az irigy sakál tágra nyílt szemmel nézte őket.

Robi integetett a sakálnak, hogy gyere ide! – Van hely! Van zuhany!

Az irigy sakál vívódott, gyötrődött, nem tudott ellenállni a csábításnak, a festett árnyékhoz kúszott. Rögtön elterpeszkedett, lökdösődött, helyezkedett, s alattomosan kiszorította Robit és Töf-Töföt.

Magukban mosolyogva engedték, hogy az irigy sakál kitúrja őket. – Bekapta a cselt! – rötyögött Robi, és óvatosan a valódi árnyékba húzódtak. Boldogan hűsöltek, kipihegték magukat. A kosarat a fa tövébe tették, ahol a leghűvösebb volt.

Az irigy sakál kényelmetlenül mocorgott, csorgott róla a víz, érezte, hogy valami nincs rendben, hogy valami hiba csúszott a nagy hűsülésbe! Kinyitotta a szemét, pislogott, ide nézett, oda nézett, tapogatta a műárnyékot, megszagolta: festékszaga van! Mi ez?! Kaparta, rugdosta a homokot, a mancsa csupa fekete festékes lett. Rögtön rájött, hogy csalás az egész, festve van! Ezek becsapták!

Dühösen nézett a fa alatt hűsölőkre, vicsorgott, méltatlankodva a festett homokba markolt, mutogatta nekik: csalás!

Robi mosolyogva, barátságosan integetett: – Gyere ide! Elférsz, van hely! Majd egy kicsit összébb húzódunk.

Az irigy sakál odakúszott, helyet szorítottak neki. Egy ideig béke volt és nyugalom.

De a sakál nem nyugodott. Izgett-mozgott, terpeszkedett, lökdösődött, s alattomosan megint kitúrta őket az árnyékból. Mire észbe kaptak, már kint is voltak a tűző napon.

Töf-Töf megdühödött, ami sok, az sok, befogadtuk, s ez a hála? Az ormányával megfogta a kis fát, kihúzta a földből, felemelte, s arrébb vitte. Ledugta a földbe, aláültek, s szemüket lehunyva hűsöltek.

A sakál érezte, hogy valami megint nincs rendben, kinyitotta a szemét, s meglepődve pislogott: hová tűnt az árnyék? S hová lett a fa? Aha! Ott van! Odament a kis fához, átölelte, s kihúzta a földből. Ölelve visszacipelte a helyére, s ledugta a földbe.

Most Robiék érezték, hogy valami nincs rendben, kinyitották a szemüket. Hová tűnt a fa?

Látták, hogy a fa ott van a régi helyén, s alatta az irigy sakál terpeszkedik vigyorogva.

Igen ám, de a fának nem tett jót, hogy kitepték a földből, s ide-oda cipelték! Lehullott az összes levele, csak a csupasz ágak maradtak, átsütött rajtuk a nap, s eltűnt az árnyék.

Az irigy sakál meglepődve nézte a csupasz ágakat, dühöngött, vicsorgott. Kapkodva szedte össze a leveleket, próbálta visszailleszteni a fára. Nem sikerült, a levelek azonnal lepotyogtak. Az irigy sakál vicsorogva rugdosta a leveleket, nagyot rúgott a fába is, de ez se ért semmit, csak megfájdult a lába. Vonítva tapogatta a lábát, dühösen vicsorgott.

Robiék nevetve nézték a visító irigy sakált, majd megsajnálták, megesett rajta a szívük, végül is ez az ő fája volt! Töf-Töf megbökte Robit.

– Menjünk oda.

Az irigy sakál elkenődve ült a csupasz fa alatt, izzadt, pihegett, lihegett.

Robi elővette a zsebkendőjét, bogot kötött a négy sarkára, s a sakál fejére tette, mint egy sapkát.

– Tessék! Nehogy napszúrást kapj.

Elővett egy üveg ásványvizet, átnyújtotta.

– Locsold magad. Ihatsz is.

A sakál hálásan mosolygott rájuk, valami olyasmit motyogott, hogy köszönöm, de nem lehetett jól érteni, mert bugyborékolva itta az ásványvizet.

Töf-Töf a csupasz fára mutogatott.

– Nincs egy levele se! Segítsünk rajta is!

Robi bólintott.

– Segítsünk!

Elővette a másik üveg vizet, és a fa tövébe öntötte. A fa boldogan megremegett, láthatóan magához tért a víztől, és csodák csodája, kibújtak az ágán az apró levelek!

Csillogó szemmel nézték, a sakál átölelte a fa törzsét, és így suttogott.

– Újra van árnyék! És azé, aki aláfekszik!

Gyorsan lefeküdt az árnyékba, s elterpeszkedett.

Robiék otthagyták a sakált az árnyékkal együtt, s visszamentek a majomkenyérfához.

Robi egy keresztet húzott a sakálos táblára.

– Ezt is láttuk! Árnyékban és árnyék nélkül.

A síró-rívó krokodil

A majomkenyérfa törzsén megnézték az új táblát, egy krokodil volt rárajzolva.

Elindultak, amerre a tábla mutatott. Ahogy mentek, battyogtak, Tőf-Tőf felemelte a fülét, mozgatta, kagylózott, hallgatózott: valahonnan sírást hozott a szél!

Robi is fülelt, s meghallotta a sírást: – Hüpp, hüpp! Szipp, szipp! Brühühü!

De merről jön? Tőf-Tőf radarozott a fülével, körbeforgatta, majd jobbra mutogatott: arról jön a sírás! Robi meresztgette a szemét, de nem látott senkit, csak nagy fatörzseket, mivel közben odaértek a folyópartra. A fatörzsek összevissza heverték a parton.

Közelebb ment, sorban lehajolt, és sorban meghallgatta mindegyik fatörzset. – Nem ez sír! – motyogta. – Ez se, meg ez se!

Az utolsó fatörzshöz érkezett, s rögtön felzengett a sírás: – Hüpp, hüpp! Szipp, szipp! Brühühü!

Robi csodálkozva hallgatta, egy síró fatörzs! Lehajolt, paskolgatta, ütögette, rázogatta.

A fatörzs kinyitotta a szemét, pislogott, recsegve kinyitotta a száját. Hatalmas szája volt, tele hegyes foggal, félelmetesen tátogott.

Robi megijedve hátraugrott, Tőf-Tőfhöz bújt: – Hiszen ez egy krokodil! – Borzongva nézték a tátott szájú krokodilt.

A krokodil sírt, zokogott, hüppögött, csattogtatta a fogát, s potyogtak a könnyei: – Hüpp, hüpp! Szipp, szipp! Brühühü!

Rémes volt ez a sírás-rívás! Befogták a fülüket, de úgy is hallották, zengett tőle az egész környék.

A krokodil kíváncsian pislogott rájuk, két zokogás között nézte őket figyelmesen.

Mit csináljanak ezzel a bögmásinával?

Robi a zsebében kotorászott, elővette a zsebkendőjét, s óvatosan a krokodilnak dobta: – Töröld meg a szemed!

A krokodil elkapta a szájával a zsebkendőt, s fogcsattogtatva megrágta, lenyelte. S bömbölt tovább szívzaggatóan: – Hüpp, hüpp! Szipp, szipp! Brühühü!

Tőf-Tőf suttogott Robinak: – Nevetessük meg!

Robi bólított: – Kezdd te!

Tőf-Tőf bohóckodott, pofákat vágott, vigyorgott, felfújta magát, az ormányával trombitált, becsavarta a fejét a fülébe, bukfencezett, az ormányán állva egyensúlyozott: – Olé!

A krokodil ámulva nézte Tőf-Tőföt, a mutatvány végén tapsolt, de a sírást sem hagyta abba, zokogott keservesen: – Hüpp, hüpp! Szipp, szipp! Brühühü!

Hm. Tőf-Tőf felegyenesedett, s fáradtan legyintett: ez nem sikerült.

Robi vetette be magát a nevetetésbe, vagyis most ő próbálta megnevetetni a síró-rívó krokodilt. Kivett egy almát az elemózsiás kosárból, felmutatta: – Látod?

A krokodil sírva bólogatott: – Látom! Brühühü!

– Mindjárt nem látod! – rikkantott Robi. Elfedte a másik tenyerével az almát, belefogta a tenyerébe, s eltüntette. Felmutatta az üres kezét: – Volt alma, nincs alma! Nem látod? Na látod!

A krokodil zokogva álmélkodott, tapsolt, de a bőgést sem hagyta abba: – Hüpp, hüpp! Szipp, szipp! Brühühü!

Robi nem csüggedt. Egy bokorról letört egy vesszőt, a kosárból kivett egy tányért, a vesszőre tette, pörgette, s lassan felemelte a levegőbe. Azután a vesszőt a pörgő tányérral a homlokára helyezte, leguggolt, felállt, mint egy világhírű cirkuszművész. Lekapta a tányért s meghajolt.

A krokodil szájátva figyelt, tapsolt, de a sírást sem hagyta abba. Hullt a könnye, mint a záporosó: – Hüpp, hüpp! Szipp, szipp! Brühühü!

Robi tanácstalanul rázta a fejét: rémes! Az agyukra megy ez a zokogás! De azért megint összeszedte magát.

– Füttykoncert! – adta ki a jelszót.

Füttyültek, mint két megkergült sárgarigó: – Fütty, fütty, fütty! Tülülü! Fütty, fütty, fütty!

A krokodil fülelt, lágyan ingatta a fejét, de nem hagyta abba a sírást. Zokogott szorgalmasan: – Hüpp, hüpp! Szipp, szipp! Brühühü!

Robi megbökte Töf-Töföt.

– Hangutánzás! Brekegés!

Brekegtek, mint két megveszett kecskebéka: – Brekekeke! Koax, koax, brekeke!

Töf-Töf befogta az ormányát, recsegett, mint egy rekedt trombita.

A krokodil borzongva, a fülét befogva hallgatta a brekegést, de a sírást sem hagyta abba: – Hüpp, hüpp! Szipp, szipp! Brühühü!

Hm. Ez sem sikerült.

Robi suttogott: – Altassuk el! Altatódal! Egy-két-hár! – S két szólamban énekelték az altatódalt: „Gyermekem, ó aludjál...”

A krokodilnak lekókadtt a feje, elnehezedett a szempillája, lehunyta a szemét. De a sírást sem hagyta abba, lehunyt szemmel hüppögött, itatta az egereket: – Hüpp, hüpp! Szipp, szipp! Brühühü!

Hm. Ez sem jött be.

Töf-Töf suttogott Robi fülébe: – Röhögjünk! Hátha kedvet kap! – Röhögtek, nevettek, hahotáztak: – Hihih! Hahaha! Bruhahaha! – A hasukat fogták, nyerítettek, cifrázták. Töf-Töf a földön hempergett, az ég felé rugdosott, mint akit elkapott a kacagógörccs.

A krokodilnak vigyorra húzódott a szája, úgy figyelte őket. De a sírást sem hagyta abba, vigyorogva zokogott: – Hüpp, hüpp! Szipp, szipp! Brühühü!

Abbahagyták a röhögést, legyintettek, ez se jó!

Robi a homlokára csapott. – Megvan! Itt a megoldás: a saját fegyverével kell legyőzni!

Töf-Töf bólintott: – Zseniális ötlet!

Nagy levegőt vettek, sírtak, zokogtak, hüppögtek és szipogtak. Csak úgy zengett a környék. Robi sírva dörzsölgette a szemét, Töf-Töf trombitálva zokogott: – Hüpp, hüpp! Szipp, szipp! Brühühü!

A krokodil megdöbbenve figyelte őket. És abbahagyta a sírást! Szánakozó pofával odamászott Tőf-Tőfhöz, finoman bökölte az orrával: – Ne sírj!

Lágyan megnyalta Tőf-Tőf arcát, letörölte a könnyeket.

Majd Robihoz kúszott, alányúlt a fejével, lágyan felemelte és ringatta, mint a bölcsőben a csecsemőt: – Ne sírj!

Robi vigyorogva ringott, s magában ámuldozott, hogy nahát, milyen érzékeny lelkű ez a krokodil!

A krokodil vidáman harsogott, és elfelejtette a sírást.

– Csúszda! Hopp!

Felemelkedett az első lábára, Robi lecsúszott a hátán.

– Most vissza! Hopp!

Felemelte a farkát, Robi visszaacsúszott.

A krokodil intett Tőf-Tőfnek.

– Gyere te is! Elférsz.

Tőf-Tőf is felmászott a krokodil hátára, s nevetve, visongva csúszdázta: – Hihhihi! Hahaha!

A krokodil velük nevetett: – Bruhaha! Bruhaha!

Tele szájjal nevettek mind a hárman, csak úgy visszhangzott a környék!

Leszálltak a krokodil hátáról. Robi szelíden megkérdezte:

– Miért sírtál?

A krokodilnak megint legörbült a szája, szipogva mondta.

– Mert olyan csúnya vagyok! Ha belenézek a víz tükrebe, látom, hogy milyen csúnya vagyok! Hogy milyen rettenetesen csúnya vagyok!

Robi gyorsan válaszolt, mielőtt megint eltörne a mécses.

– Figyelj! Csak akkor vagy csúnya, ha sírsz! Ha nevensz, egyáltalán nem vagy csúnya. Majdnem szép vagy! Ha mosolyogsz, bátran belenézhetsz a tükörbe. Ha nevensz, szépen kisimul az arcod.

A krokodil félve kérdezte, mint aki nem hisz a fülének.

– Biztos?

– Biztos! – vágta rá Robi. – Próbáld ki!

A krokodil kipróbálta, hatalmasat kacagott, borzasztóan röhögött, élesen visítva vihogott, és belenézett a vízbe. A víz fölé hajolva gyönyörködött a tükörképében. És a röhögést sem hagyta abba.

Sietve otthagyták, mert ez a kacagás, röhögés és visítás is rémes volt, bár egy fokkal jobb, mint a sírás-rívás.

Visszabattyogtak a majomkenyérfa felé. A távolból hallatszott a fülrepsző kacagás meg vihogás meg röhögés: – Hahaha! Hihhihi! Bruhaha!

Robi áthúzta a krokodilos táblát.

– Láttuk a krokodilt is. Borzasztóan sírt! Brrr!

– Azért a röhögés se piskóta! – tette hozzá Töf-Töf, és ő is megborzongott: – Brrr!

A hiú páva

A fa törzsén megnézték az új táblát, egy kongói páva volt rárajzolva.

Elindultak, amerre a tábla mutatott.

Ahogy sétáltak meg battyogtak, a szél egy szép pávatollat sodort arra. Csillogott a fényben, ragyogtak rajta a színek, mint egy kicsi szivárványon. Ámulva követték a levegőben lebegő kicsi szivárványt. – De gyönyörű – sóhajtott Töf-Töf, s az ormányával kapkodott utána. A pávatoll billegve-libegve feljebb repült.

Töf-Töf nem adta fel, futott utána, mereven felnézve követte a szemével. Futás közben fújtatott, kifújta az összes levegőt, majd az ormányával megcélozta a tollat, s beszívta a levegőt.

Beszívta a pávatollat is! A pávatoll ott pihent az ormánya végén. Óvatosan lehúzta az ormányát, s közelről gyönyörködtek a pávatollban.

Mikor kigyönyöröködték magukat, Töf-Töf játszani kezdett a tollal, kajláskodott, móríkálta magát vigyorgva.

A homlokához szorította, tapasztotta, olyan volt, mint egy indián.

– Milyen vagyok? – kérdezte.

– Mint egy indián! – kuncogott Robi.

Töf-Töf bólintott: – Indián még úgyse voltam! – Vadul ugrándozott, harci kiáltásokat trombitált: – Hu-hu-hu! Hu-hu-hu!

A toll leesett a nagy ugrándozásban. Töf-Töf elkapta, egy pillanatig tünődött, hogy mit csináljon.

A fenekéhez illesztette, pipiskedve, páváskodva lépkedett.

– Most milyen vagyok? – kérdezte.

– Mint egy cirkuszi bohóc! – vigyorgott Robi.

Töf-Töf megvonta a vállát, az is jó! Vagy legalábbis mókás!

Trombitált, fel-alá menetelt a tollal a fenekén, s foghegyről odavetette:

– Zenebohóc! Világszám! Tra-rá! Tra-rá!

A világszámot, a trombitálást nagy rikácsolás szakította félbe. Meglepődve kapták fel a fejüket, s látták, hogy egy páva lépked arra, s méltatlankodva rikácsolt.

– Az az enyém! Az az enyém!

S dühösen mutogatott hátra, hogy innen esett ki, a farkából!

A páva integetett, hogy azonnal adják vissza!

Töf-Töf nyújtotta a tollat: – Tessék! A levegőben találtam, de ha a tied, vigyed.

A páva elkapta a csőrével a tollat, s hátraforogatva a nyakát, betűzte az üres helyre. Megszűnt a foghíj, illetve nem volt már üres hely. A páva rikácsolása és dühöngése is megszűnt, elégedetten bámulta a visszakerült tollat. Szétrnyitotta a farkát, mint egy legyezőt. Gyönyörű

volt a szétnyitott pávafarok-legyező! Csodálatosan szép! Ámulva bámulták, sóhajtozva gyönyörködtek.

A páva büszkén figyelte az ámuló-bámuló arcokat. Felfújta a begyét, s táncos léptekkel elvonult előttük oda-vissza, irgett-forgott, suhogtatta a szétnyitott pávafarok-legyezőt.

Megtapsolták a mutatványt, Robi tapsolt, Tőf-Tőf lelkesen trombitált.

A páva összecsukta a farkát, meghajolt, mint egy primadonna, pukedlizett, a csőrét csattogtatta, hogy köszöni a lelkesedést.

Újra szétnyitotta a faroklegyezőt, felfújta a begyét, sétált fel-alá táncos léptekkel, forgott, perdült Robiék előtt.

– Rádás! – suttozta Robi.

Újra lelkesen megtapsolták, Tőf-Tőf harsogva trombitált.

A páva összecsukta a farkát, pukedlizett, csókokat hintett a csőrével, mint egy primadonna.

De még levegőt se vettek, amikor a páva megint felfújta magát, szétnyitotta a faroklegyezőt, illegett, billegett és sétált fel-alá táncos léptekkel.

– Hm – hümmögött Robi. – Nem hiú ez a páva egy kicsit?

Megtapsolták, ünnepelték, de már nem olyan lelkesen. Robi bágyadtan ütötte össze a tenyerét, Tőf-Tőf kókadtan trombitált egyet.

A páva összecsukta a faroklegyezőt, túlzó mozdulatokkal hajlongott, köszönte az ünneplést, cuppogva csókokat dobált feléjük. A szemét is becsukta a nagy meghatottságtól.

Robiék gyorsan kihasználták a pillanatot, ahogy a páva lehunyt szemmel hajlongott, s elhúzták a csíkot.

A páva kinyitotta a szemét, mérgesen meresztgette, hogy hová tűntek a rajongók?

Nagy léptekkel utolérte Robiékát, elébük került, s az útjukba állt.

Robiék megtorpantak.

A páva azonnal szétnyitotta a faroklegyezőt, sebtiben pukedlizett, futó csókokat dobált feléjük. Majd kérdően felszegte a fejét, hol a taps?

Robi fáradtan egyszer összeütötte a tenyerét. Tőf-Tőf dacosan lehajtotta a fejét, nem trombitált.

A páva Tőf-Tőföt bökölte a csőrével, mutogatott: hol marad a trombitálás?!

Tőf-Tőf megadóan trombitált egyet, de az inkább olyan volt, mint a sóhajtás.

De ez nem zavarta a pávát, pózba vágta magát, összecsukta a faroklegyezőt, és hajlongott, pukedlizett, csókokat dobált, mintha minden rendben lenne. Hálásan lehunyt a szemét.

Robiék elfutottak, kihasználva a lehunyt szemet.

A páva kinyitotta a szemét, meglátta a menekülőket. Rikácsolva utánuk eredt, elébük került, s gyorsan szétnyitotta a faroklegyezőt. Így kocogtak, majd megálltak, a páva szétnyitott farokkal eltorlaszolta az utat.

Robiék kicselezték. Tettek egy kanyart, Robi menet közben tapsolt egyet, Tőf-Tőf futtában trombitált egyet.

A páva megállt, köszönte a tapsot, összecsukott farokkal hajlongott, pukedlizett, nagy csókokat cuppantgatott a levegőbe.

Robiék gyorsan bebújtak egy bokorba. – Szépből is megárt a sok! – morogta Robi.

A páva rikácsolva kereste őket, dühösen nézegetett jobbra-balra.

Tőf-Tőfnek az ormányába ment valami, facsarta, tekerte, de nem bírta visszatartani, egy hatalmasat tüsszentett: – Haaa-apciiii!

A páva összerendezte a tüsszentésre, figyelt: aha, ott vannak! S nagy léptekkel futott a bokorhoz.

Tőf-Tőf kihúzta a bokrot, s maguk elé tartva mint egy álcát, hátráltak.

A páva először csodálkozva nézett: egy menekülő bokor! De aztán gyorsan rájött, hogy mögötte vannak a rajongói!

A bokor után futott, s megkerülte.

Ám Tőf-Tőf is résen volt, forgott a bokorral, hogy fedve legyenek.

Így keringtek, forogtak, Tőf-Tőf vigyázott, hogy a bokor mindig közöttük legyen. Idegesen suttozta Robinak: – Találj ki valamit, mert elszédülök!

Robi forgás közben kotorászott a kosárban, s kivette a táskarádiót. Bekapcsolta, halkra állítva csavargatta a gombot. A füléhez tartva a rádiót hallgatózott. Végre megtalálta, amit keresett. Egy hangversenyteremből közvetítettek egy koncertet. A zene elhalkult, s nagy taps hangzott fel.

Robi odasúgta Tőf-Tőfnek: – Szúrd le a bokrot!

Tőf-Tőf leszúrta a bokrot, Robi az ágak közé tette a rádiót, s felerősítette. Hatalmas tapsorkán zúgott a rádióból.

– Futás! – mondta Robi, s elfutottak a bokorból.

Jó messziről visszanéztek s látták, hogy a páva megbüvölve áll a bokor előtt, szétnyitva a farklegyezőt, hallgatja a tapsot. Közben boldogan hajlongott, pukedlizett, csókokat dobált a bokor felé.

– Neki úgyis csak a taps a fontos! Nem számít, hogy ki tapsol! – mondta Robi kuncogva. S elkocogtak a nagy majomkenyér fához.

Robi egy ikszet rajzolt a pávás táblára...

– Láttuk a pávát! Gyönyörű volt!

– Csak egy kicsit nagyon hiú! – rötyögött Tőf-Tőf, és mórrikálva hajlongott meg pukedlizett meg csókokat dobált.

A fogfájós medvefóka

A majomkenyérfán az új táblára egy medvefóka volt rárajzolva, ahogy úszik a vízben.

Elindultak, amerre a tábla mutatott, battyogtak a nagy melegben, fent hétágra sütött a nap, lent izzadtak rendesen, törölgették a homlokukat.

– Gyorsan keressük meg a fókát! – pihegte Tőf-Tőf. – A fókák vízben élnek! Jó hűvös vízben.

– Víz, víz, víz! – lihegte Robi, s megszaporázta a lépteit.

Pihegve és lihegve megérkeztek a tengerpartra.

Robi gyorsan fürdőnadrágra vetkőzött, Tőf-Tőf összebogozott zsebkendőt tett a fejére, mint egy fürdősapkát, és zsupsz, fejest ugrott a vízbe.

Fürödtek, úsztak, lubickoltak boldogan, fröcsköltek és spricceltek visongva.

Robi összetett tenyerébe vizet vett, és lespriccelte Tőf-Tőföt.

– Most én jövök! – trombitálta Tőf-Tőf.

Az ormányát teleszívta vízzel, és úgy fröcskölt, mint egy vízagyú.

Robi nevetve lemerült előle a vízbe, Tőf-Tőf is alámerült.

Csönd lett a víz fölött.

Robi bukkant fel először, körülnézett, hallgatózott. Mintha panaszos jajgatást hallott volna: – Jajajaj!

Felhúzta Tőf-Tőföt a víz alól, s mutatta, figyelj!

Tőf-Tőf figyelt, s már ketten hallgatóztak, hogy honnan jön a panaszos jajgatás.

Tőf-Tőf a vízre mutatott: – Onnan jön!

S egyszer csak nagy csobbanással kibukkant a vízből egy fókafej. Láthatóan meg volt dagadva az arca, s panaszosan jajgatott: – Jajajaj!

Robiék kimásztak a partra, s onnan nézték a jajgatót. Nyöszörgött és jajgatott keservesen: – Jajajaj!

Integettek neki: – Gyere ki! Segítünk!

A fóka csobogva, fröcskölve kimászott a partra, de nem hagyta abba a jajgatást.

– Mi fáj? – kérdezte Robi a jajgató fókát.

A fóka a fogára mutogatott: – Ez fáj!

Hajaj! Ez komoly.

Megnézték a fájós fogat. Robi kivett a kosárból egy poharat, telemerítette vízzel, s felmutatta: – Figyelj!

A fóka jajgatva bólogatott, hogy figyel.

Robi ivott a pohárból, öblögetett, gargarizált, kiköpte.

Újra megmerítette a poharat, s a fókának nyújtotta: – Most te!

A fóka ivott a pohárból, öblögetett, gargarizált, kiköpte: – Jajajaj! Nem múlik a fogfájás.

Hajaj! Szegény!

Tőf-Tőf levette a vizes zsebkendőt a fejéről, s a fóka arcára kötötte, mint egy borogatást.

– Na, most milyen? – kérdezte.

A foka a borogatással az arcán jajgatott: – Jajajaj! Nem szűnik a fogfájás.

Haj-haj! Nagy a baj!

Töf-Töf levette a zsebkendő, már úgylis teljesen megszáradt.

Robi a foka elé állt, s úgy mondta.

– Tátsd ki a szád! Á!

A foka kitévte a száját, megnézték a fájós fogat: ez bizony lukas! Látszott a nagy luk.

Mit csináljanak? Robi suttogott Töf-Töfnek, hogy a foka ne hallja.

– Ki kell húzni.

Töf-Töf bólintott, az ormányával benyúlt a foka szájába, megfogta a lukas fogat, s húzta. Hátrálva erőlködött, a foka utána ment, de a fog nem jött ki, meg se moccant.

Töf-Töf elengedte a fájós fogat, rázta a fejét. – Nem tudom kihúzni.

A foka is bánatosan rázta a fejét, s jajgatott: – Jajajaj!

Hm. Ez így nem jó! Együtt mozog a foggal.

Robi töpregett, s így szólt Töf-Töfnek.

– Valahogy rögzíteni kell a fókát, hogy ne mozogjon együtt a foggal! Öleld át erősen.

Töf-Töf hátulról erősen átölelte a fókát.

– Tátsd ki a szád! Á! – mondta Robi a fókának, s mikor az kitévte a száját, gyorsan egy madzagot kötött a lukas fogra.

Erőlködve, megfeszülve húzta a madzagot, Töf-Töf átölelve rögzítette a fókát, de a fog meg se moccant. A foka reménykedve abbahagyta a jajgatást, de most megint rázendített: – Jajajaj!

Robi a homlokát ráncolta: nem vagyok elég erős! Körülnézett tétován, s meglátott egy fiatal fát. Rögtön kigyulladt a fejében a villanykörte, vagyis eszébe jutott valami! Meghajlította a fát, le egészen a földig, gyorsan rákötötte a madzag szabad végét, s intett Töf-Töfnek.

– Öleld!

Töf-Töf ölelte a fókát, Robi elengedte a meghajlított fát. A fa felcsapódott, mint egy nagy rugó, a madzag megfeszült, a fog kirepült! Himbálózott a madzag végén.

A foka ámulva és boldogan tapogatta az arcát: – Már nem fáj! – Nem jajgatott, helyette szélesen mosolygott, fülig ért a szája.

Robi leoldozta a lukas fogat a madzagról, s megmutatta a fókának: – Ez volt, látod, lukas! Kéred?

A foka a fejét rázta: – Nem kérem! Ne is lássam! A tiétek! Nekem nem kell!

Töf-Töf vigyorogva a nyakába akasztotta a madzagon lógó fogat.

– Talizmán! – suttogta.

Robi megbámulta, s vigyorogva állapította meg.

– Lukas talizmán!

A foka a parton ugrált örömeiben, s kiabált.

– Gyertek vízisielni! Vár a tenger!

Robi előszedett egy hosszabb madzagot a kosarából, a foka a szájába vette az egyik végét. Robi gyorsan sítalpakat csinált a letört ágból. Megfogták a madzag másik végét, s beugrottak a vízbe a foka után. Ráálltak a sítalpakra, s száguldoztak a vízen. Kanyarogtak, suhantak nevetve. A foka húzta őket, hasította a vizet.

Robi a partra irányította a sítalpat, s kirepültek a homokra, magukkal rántották a madzagot.

Hopp! Reccs! Valami reccsent!

Hát, a madzag végén ott lógott egy újabb fog!

– Kihúztuk a másik fogát is! – hüledezett Robi.

Felmutatták a fókának. A foka vigyorogva legyintett a vízben: – Nem baj! Legföljebb kicsit pösze leszek!

Otthagyták a foghíjas fókát. – Ha sokáig játszunk, nem marad egy foga sem! – dünnyögte Robi, s a nyakába akasztotta a második fogat. – Nekem is van talizmánom. És ez nem lukas!

Visszslattyogtak a majomkenyérfához. A medvefókás táblára akasztották a két talizmánt, vagyis a két fogat.

Elégedetten mosolyogtak, úgy bámulták.

– Ha ránézünk, mindig eszünkbe jut a fogfájós foka! – mondta Robi.

– Remélem, nem hiányzik neki! – dünnyögte Tőf-Tőf. S bölcsen hozzátette. – A fogfájás biztosan nem hiányzik!

A remegő levesteknős

A majomkenyérfán megnézték az új táblát, egy levesteknős volt rárajzolva.

Elindultak, amerre a tábla mutatott. Robi megunt a rendes járást, fél lábon ugrált nagyokat nevetve.

– Indiánszökellés! – rikkantotta.

Tőf-Tőf is megunt a rendes járást, bukfencezve követte.

– Indiánbukfenc – töfögte.

Robi megállt, egy ággal ugróiskolát rajzolt a homokba. Tőf-Tőf is megállt, érdeklődve figyelte.

– Ugróiskola! Nem összevissza ugrálunk! Szabályosan! – magyarázta komoly képpel Robi.

Majd körülnézett, követ keresett. Talált is egyet, egy jó lapos követ. Háttal az ugróiskolának állt, s a háta mögé dobta a követ, ahogy a szabályok előírják.

Megfordult, s fél lábon oda ugrált, ahová a kő esett. Már éppen le akart nyúlni érte, de a kő nem maradt ott! Remegve, reszketve elmászott.

Robi értetlenül bámulta: – Mi a csoda? Mi van ezzel a kövel?

Még mindig fél lábon állva intett Tőf-Tőfnek, hogy hozza vissza! A szabályok szerint addig nem teheti le a lábát!

Tőf-Tőf a kő után eredt, lenyúlt érte az ormányával, hogy felemelje.

De a kő remegve arrébb csusszant.

– Ejnye, mi ez? – csodálkozott Tőf-Tőf, s a kő után futott, ormányát lengetve üldözte.

A kő gyorsított, egyre gyorsabban gurult, cselezett, cikcakkozott jobbra-balra. Elég ügyesen menekült, és közben remegett és sóhajtozott: – Haj, haj!

Tőf-Tőf cikázva követte, és integetett Robinak, hogy függessze fel a szabályt, és kerüljön elébe!

Robi a menekülő kő elé került, s gyorsan rálépett. Érezte, hogy a kő remeg a talpa alatt, mint egy masszírozógép.

– Hm! Mi ez? Milyen kő ez?

Robi óvatosan lenyúlt, felvette a követ, nézegette.

– Olyan, mint egy diszkosz! – állapította meg. – Ugróiskola helyett diszkoszvetés következik!

Diszkoszvető pózba állt, jobb tenyerébe fektette a követ, megpördült, lendületet vett, s eldobta.

A kő forogva repült a levegőben, s közben nyögdécselt: – Jaj, anyucikám!

Mikor földet ért, Tőf-Tőf utána ment, s felvette, nézegette.

– Hm! Ez inkább olyan, mint egy tányér! Zsonglőrmutatvány!

Feltette az ormánya végére, egyensúlyozta, megpörgette, mint egy zsonglőr a cirkuszban.

A kő pörgött az ormány végén, közben nyögött, sóhajtozott, jajgatott: – Haj, haj! Jaj, jaj! Szédülök! – s kapaszkodott az ormányba négy kis lábat kinyújtva.

Tőf-Tőf befejezte a zsonglőrködést, és le akarta kapni a követ, a kő nem jött le!

Tőf-Tőf ide-oda lóbálta az ormányát, a földhöz ütögette, de a kő nem jött le, kapaszkodott, nyögdécselt: – Haj, haj! Jaj, jaj!

Tőf-Tőf intett Robinak, hogy jöjjön, s szedje le azt a fránya követ!

Robi óvatosan lefejtette a követ, s vigyorogva nézegette.

– Ez nem tányér! Ez egy kalap!

Feltette a fejére, s meg-megemelve köszönetet tett vele: – Jó napot, vegye le a kalapot!

A kő nyögdécselt és sóhajtozott: – Haj, haj! Most meg kalap vagyok!

De nem hallották, olyan halkán nyögdécselt meg sóhajtozott valahol bent.

Tőf-Tőf elkérte a követ, gurította a földön, az ormányával pofozgatva, terelgetve.

A kő gurult, s keservesen sóhajtozott: – Most meg mi vagyok? Haj, haj!

Robi egy diót vett elő a kosárból. Elkapta a követ, s törte vele a diót.

A kő nyöszörgött: – Most meg diótörő vagyok! Nem is szeretem a diót! – s egy nagyot jajgatott: – Jaj!

Olyan hangosan jajgatott, hogy Robi végre meghallotta két kopácsolás között. Csodálkozva a füléhez tartotta a jajgató, remegő követ, rázogatta, hallgatta.

– Van ott bent valaki? – kérdezte.

Ekkor a kőből óvatosan kinyúlt egy picit fej. Egy teknős feje! Pislogott a szemével, s úgy nézte Robit.

Robi meglepődve bámult: – Nahát! Feje nőtt a kőnek!

Megmutatta Tőf-Tőfnek, s együtt figyelték ámuldozva.

– Nini! Hiszen ez egy teknős! Egy remegő teknős! – állapította meg Tőf-Tőf.

A teknős szaporán bólogatott.

– Te is remegnél, ha fociznának veled! A többiről nem is beszélve!

Ez igaz! Elismerték, hogy igaza van ennek a remegősnek.

Robi barátságosan mosolyogva megsimogatta.

– Szevasz! Na, ne félj már! És ne remegj!

A teknős elvigyorodott, s abbahagyta a remegést.

– Már nem félek!

Robi elégedetten nézte, s így biztatta.

– Gyere ki a dobozból!

A teknős gyorsan körbepislogott, majd így szólt.

– Tegyé! le a földre! És forduljatok el.

– Nahát, hogy ez milyen szégyellős! – vigyorgott Robi, de azért elfordultak.

A teknős kibújt a páncéljából, gyorsan felvett egy fürdőgatyát, s nagyot füttyentett.

– Megfordulhattok!

Megfordultak, és ámulva bámulták a fürdőnacis teknőst. A teknős felfújta magát, kidüllesztette a mellét, megfeszítette az izmát, s rugózott egyet-kettőt.

– Már teljesen elzsibbadtam odabent! – harsogta.

Fogta az üres páncélt, az ugróiskolához ment, s háttal eldobta. Megfordult, fél lábon odaugrált, s felvette.

– Szabályos volt? – kérdezte. – Mit kapok?

Robi bólintott, hogy szabályos volt, s a zsebéből kivett egy érmet, és a teknősnek nyújtotta.

A teknős a fürdőnadrágjára tűzte az érmet. Majd diszkoszvető pózba állt, ahogy Robitól látta, a kezébe fogta az üres páncélt, megpördült, s eldobta. A páncél zúgva szállt, megfordult a levegőben, s visszajött.

– Milyen volt? – szólt a teknős. – Kapok egy érmet?

Robi kivett még egy érmet a zsebéből, s átnyújtotta. A teknős azt is a fürdőnadrágjára tűzte.

Majd felvett egy ágat, a tetejére tette az üres páncélt, s pörgette, mint egy zsonglőr.

Megtapsolták, a teknős meghajolt.

– Hol az érem? – rikkantotta.

Robi egy újabb érmet vett elő, s átnyújtotta. A teknős ezt is a fürdőnadrágjára tűzte.

A teknős fáradhatatlan volt, látszott, hogy nagyon belejött a játékba s a hengegésbe!

Élére állította az üres páncélt, megfeszítette az izmait, felugrott rá, s gurigázott. S közben hengegve rikkantgatott.

– Így kell ezt csinálni, pupákok!

Leugrott az üres páncélról, s követelőzve sürgette Robit.

– Az érmet! Gyorsan! Mire vársz?

Robi fanyar képpel mondta: – Nincs több érem!

De a teknős tovább méltatlankodott meg dohogott.

– Miért nem hoztál eleget? Potyára erőlködjek? Ingyen gurigázzak?

A teknős láthatóan elszemtelenedett, mutogatott és reklamált, mint egy világsztár.

Ekkor Töf-Töf egy hatalmasat tüszentett, úgy szólt, mint egy ágyúlövés: – Haaa-aaa-apcii!

A teknős pillanat alatt eltűnt a páncélban, kidobálta a kitüntetések, remegett, nyögdecsejt: – Jajajaj!

Robi megvonta a vállát, összeszedte az érmeiket, s búcsúzóul megkocogtatta a páncélt.

– Játsszál egyedül! Meg hencegj egyedül!

S otthagyták a remegő hencegőt.

Visszasétáltak a nagy majomkenyérfa-hoz. Robi áthúzta a táblát, s elégedetten mondta.

– Ezt is láttuk!

Töf-Töf bólogatott.

– Láttuk! Olyan, mint a miskolci kocsonya!

Robi nem értette, hogy jön ide a miskolci kocsonya. Kérdőn nézett Töf-Töfre.

– Az is remeg! – jelentette ki Töf-Töf titokzatosan.

Az ijesztgető pufogó vipera

Megnézték az új táblát: egy pufogó vipera volt rárajzolva.

Battyogtak, amerre a tábla mutatott, hogy megkeressék a pufogó viperát. Vajon hol lehet?

Egyszer csak ijesztő hangot hallottak: – Puff!

Megmerevedve megálltak. Robi éppen a jobb lábával lépett, a levegőben tartotta megijedve, nem merte letenni. De kezdett elzsibbadni, óvatosan letette.

Ebben a pillanatban újra felhangzott a pufogás: – Puff! Puff!

Robi gyorsan feltette a kezét: – Itt lőnek!

Töf-Töf összehúzott szemmel vizsgálta a környéket, fülelt, s egy bokorra mutatott.

– Onnan szólt! – suttozta. – Gyere szorosan mögöttem.

Robi szorosan Töf-Töf mögé állt, s araszoltak a bokorhoz.

Csend volt, feszült csend.

Töf-Töf összeszedte a bátorságát, s merészen félrehajtotta a bokor ágait.

A bokor mögött nem volt senki!

Ekkor a hátuk mögött hangzott fel egy sorozat pufogás: – Puff! Puff-puff-puff!

Beugrottak a bokor mögé, s onnan figyeltek kifelé. De nem láttak senkit, nem hallottak semmit. Csak a nap sütött, és a homok sárgállott némán.

Most meg jobbról hangzott fel két nagy puffanás: – Puff! Puff!

Gyorsan jobbra néztek, nem láttak senkit.

Most balról hangzott fel két nagy puffanás: – Puff! Puff!

Gyorsan balra kapták a fejüket, de nem láttak senkit.

Ekkor körbe-körbe hangzott a pufogás: – Puff, puff, puff, puff!

– Körkörös védelem! – suttogta Töf-Töf, s kirántotta a bokrot a földből, s maguk elé tartva körbeforogtak.

Megálltak, mert már kezdtek elszédülni, s a pufogás is abbamaradt. Töf-Töf meglátott valamit, mintha finoman mozgott volna a homok. Lassan megindultak, maguk elé tartva a bokrot, hogy megnézzék, mi mozog a homokban.

A homokban a pufogó vipera rejtőzött, kidugta a fejét, s vigyorogva leste a közeledő bokrot. Felfújta a képét, pufogott egyet: – Puff! – S gyorsan lebújt, a farkával elegyengette a homokot.

Robiék odaértek a bokorral, nem láttak senkit.

– Pedig itt mozgott! Pedig itt pufogott! – morgott Töf-Töf.

Kezdek dühbe jönni, már nem féltek. Robi mérgesen dünnyögött.

– Agyamra megy ez a bújócska! Hol a csodába lehet ez a pufogó? Csinálj valamit! – biztatta Töf-Töföt.

Töf-Töf lenyújtotta az ormányát, és felszívta a homokot, mint egy porszívó.

A lapuló vipera fölül eltűnt a homok, fedetlenül feküdt, és rémülten hunyorgott. Megkönnyebbülve bámulták: egy kicsi vipera! Csak a szája nagy!

Robi gúnyosan kuncogott.

– Ettől félt egész Afrika?

Töf-Töf hahotázott, kifújta az ormányából a homokot, s a viperát utánozva puffantott: – Puff! Meg töff! Hahaha!

A vipera megnyugodva látta, hogy nem bántják, sőt nevetnek és hahotáznak. Felemelkedett, így se lett sokkal nagyobb, függőlegesen a farkára állt, és pufogott egy nagyot: – Puff!

De már nem ijedtek meg tőle, nevettek, kuncogtak, hahotáztak.

A vipera visszafeküdt a homokba, hüppögött, sírt, potyogtak a könnyei.

Meghökkenve hagyták abba a nevetést. Hm. Mi az?

Robi szelíden megkérdezte:

– Miért sírsz?

A vipera szipogva válaszolt:

– Azért, mert ilyen kicsi vagyok!

Robi nem értette, a fejét rázta.

– Milyen kicsi?

A vipera magyarázkodás helyett gyorsan húzott egy vonalat a homokba, beosztotta centikre. Majd a vonal mellé feküdt, éppen tíz centi volt!

Robi megnézte.

– Éppen tíz centi!

– Hát ez az! – vágta rá a vipera. – És azért pufogok, hogy féljenek tőlem! Ti is féltetek?

Robi bólintott.

– Amíg nem láttunk, féltünk! – ismerte el.

– Hát ez az! – vágta rá megint a vipera.

– És milyen nagy szeretnél lenni? – kérdezte Robi.

A vipera gyorsan továbbhúzta a vonalat a homokban, a végén odaírta: két méter!

– Két méter! Ennyi szeretnék lenni! – mutatott a vipera a vonalra.

Aha! Végre megértették. Robi a homlokára csapott: világos!

Hm. De mit csináljanak vele? Robi Töf-Töfnek suttogott: – Találj ki valamit!

Töf-Töf mosolyogva bólintott.

– Felfújom! Akkor nagyobb lesz.

A viperának mutogatott: – Tátsd ki a szád!

A vipera kitérte a száját: – Á!

Töf-Töf nagy levegőt vett, s felfújta a viperát. A vipera dagadt, nőtt, olyan lett, mint egy nagy léggömb! Lebegett a levegőben, forgott, nézegette magát. Nem tetszett neki az új alak, egyáltalán nem tetszett! Sziszegve kiengedte a levegőt, megint kicsi lett, lehuppant a homokra.

– Nem léggömb akarok lenni! Hosszában akarok nagy lenni! – sziszegte mérgesen.

Aha! Ezt is megértették, minden világos. De mit csináljanak vele? Most Robi talált ki valamit:

– Kinyújtjuk, mint a rétestésztát! – súgta Töf-Töfnek.

Megfogták a fejénél és a farkánál, és húzták, mint a rétestésztát.

Húzták, húzták, a vipera nyúlt, hosszabbodott, mint a rétestészta.

Odavitték a homokba rajzolt vonalhoz, hozzámérték, de még nem érte el a két métert.

– Húzzatok, ne lazáljatok! – sziszegte a vipera. – Még nem vagyok két méter!

Húzták, húzták, a vipera nyúlt, mint a csúzligumi.

– Gyorsan mérjétek meg! – sziszegte.

A homokba húzott vonalhoz vitték, megmérték, pont két méter lett!

– A fejétől a farkáig két méter! – mondta elégedetten Robi.

– És a farkától a fejéig is két méter! – kuncogott Töf-Töf.

A vipera felágaskodott a magasba, boldogan sziszegett.

– Nagy vagyok! Sőt, óriás! Sőt, óriáskígyó!

Levegőt vett, és egy hatalmasat pufogott: – Puff! – Úgy szólt, mint egy ágyúlövés, a levelek lepotyogtak a fáról, Robi befogta a fülét.

– Hagyd abba! Cseng a fülem!

De a vipera nem hagyta abba, nagy levegőt vett, csücsörített, pufogott, mint egy megkergült sorozatvető: – Puff! Puff! Puff!

Majd megint teleszívta magát levegővel, csücsörített.

– Jaj, ne! Gyerünk! Hagyjuk itt ezt a pufogót! – kiáltott Robi. Felágaskodott, s gyorsan egy almát dugott a vipera csücsöri szájába. Szaporán szedték a lábukat, s elfutottak.

A vipera mérgesen rázta a fejét, teljesen bedugult az almától. Rázta, rázta, de mivel nem volt se keze, se lába, nem tudta kivenni az almát.

Robiék a nagy majomkenyérfához értek lihegve. Kifűjták magukat, Robi egy nagy keresztet rajzolt a viperás táblára. Elégedetten sóhajtott.

– De jó ez a csend!

Ekkor egy hatalmas puffanás hallatszott: Puff! Egy alma süvített feljűk. Tű-Tű elkapta az ormányával.

– Ez a miénk! – jegyezte meg vigyorogva. – Nem szereti az almát. Visszakűdte légipostával.

A legerűsebb kűtűlkű orrszarvű

Megnűzték a majomkenyérűn az új tábűlát: egy kűtűlkű orrszarvű volt rárájzolva.

Elindultak, amerre a tábűla mutatott, battyogtak, poroszkáltak, s egy sudár magas fához érték.

Leűltek kényelmesen a fa tűvébe. Robi az eleműzsiás kosárűl zsűmlét szedett elű, megvajazta, szalámit rakott kűzű. Majd új zsűmlét vett elű, s kényelmesen kűszítette a szendvicseket.

Tű-Tű figyelte, lustán pislogott. Majd abbaűgyta a pislogást, feszűlten fűlelt.

Robi is abbaűgyta a szendvicskűszítűst, megmerevedve hallgatűzött.

Furcsa dűbűgűs kűzeledett a távűlbűl: Dűm, dűm! Dűb, dűb!

Felnűztek az égre, nem az ég dűrgűtt! Ragyogűn sűtűtt a nap.

Robi megvonta a vállát, továbű vajazta a zsűmlét.

Megint felhangzott a dűbűgűs: Dűm, dűm! Dűb, dűb!

Megint felnűztek az égre, semmi, sehűl egy felhű! Robi mindenesetre kinyitotta az esernyűt, s a keze űgyűbe tette a fűldre.

A dűbűrgűs rohaműsan kűzeledett, erűsűdűtt: Dűm, dűm! Dűb, dűb! Rengett a fűld, remegett a sudár fa, a kosár tetejűn ugráltak a zsűmlűk.

Ennek fele se trűfa! Tű-Tű felemelkedett, s meglátott valamit. Rűműlten mutogatott, a szava is elakadt: – Ott jűn valami! – Majd a fára mutogatott: – Nyomás! Másszunk fel! – S már mászott is felfe.

Robi gyorsan bedobálta a zsűmlűket a kosárba, és Tű-Tű után mászott, vitte a kosarat és az esernyűt.

Fent csűcsűltek a fűn, kapaszkodtak, s ijedten bảműltak lefele.

A dűbűrgűs fűlelmetesen kűzeledett: Dűm, dűm! Dűb, dűb!

S meglátták, hogy mi dübörög! Egy hatalmas kéttülkű orrszarvú dübörgött arra, s leszegett fejjel nekirohant a fának: Bumm!

A fa megrázkódott, Robi és Töf-Töf összeölelkezve kapaszkodott.

Az orrszarvú hátrált, s leszegett fejjel rohamozott, dühösen döngette a fát: Bumm, bumm! Közben apró szemével kíváncsian felnézett. Megint hátrált pár lépést, és nekirohanva döngette a fát: Bumm, bumm, bumm, bumm! S pislogva felnézett apró szemével.

Robi visszapislogott, és suttogva mondta.

– Hm. Nem ülhetünk itt estig. Meg kellene tudni, hogy mi baja. Lehet, hogy éhes?

Robi kapaszkodva előszedett három szendvicset, meg egy papírszalvétát, s megmutatta a fadöngetőnek.

– Tessék! Finom.

S ledobta sorban a három szendvicset és a papírszalvétát.

Az orrszarvú kicsit meghökkenve nézte a szendvicseket. Szétnyitotta az egyiket, majd visszacsukta, s fújtatva, dühösen visszadobálta a fára mind a hármat. Mintha sorozatot lőtt volna a zsömléssel: Ratatata!

Robi elkapkodta a zsömléket, visszarakta őket a kosárba, s tünődve morogta.

– Nem éhes. Vagy nem szereti a szalámit.

Az orrszarvú a papírszalvétát bökdöste, belefújta az orrát dühösen szörcsögve: – Szcsrr!

Hm. Legalább tud egy kis illemet!

Nem sokáig tartott az illem, mert leszegette a fejét, s dühösen döngette a fát: Bumm! Bumm! Bumm!

Kapaszkodtak, rázkódtak, most Töf-Töf suttogott.

– Találj ki valamit, nem remeghetünk itt egész nap!

Robi bólintott.

– Énekeljünk! – suttogta.

– Mit énekeljünk? – kérdezte Töf-Töf.

– Indulót! Te trombitálj!

Rázendítettek az indulóra, Töf-Töf trombitált.

Aki nem lép egyszerre,

Nem kap rétest estére!

Pedig a rétes nagyon jó,

Orrszarvúnak az való!

Az orrszarvú bambán bámult felfele, lecsücsült a földre, pislogott, befogta a fülét, és keserves képpel vicsorgott. Vicsorogva hátrált, nekirohant a fának, s döngette dühösen: Bumm! Bumm! Bumm!

Azonnal abbahagyták az éneklést meg a trombitálást, kapaszkodtak, fogódkodtak.

– Hm! – morgott Robi. – Nem szereti a rétest. Meg az éneklést. Vagy nincs hallása.

– Találj ki valamit! Agyamra megy ez a döngetés! – sürgette Tőf-Tőf.

Robi bólogatott.

– Már ki is találtam! Hipnózis! Meghipnotizáljuk!

– Mivel hipnotizáljuk meg? – kérdezte Tőf-Tőf.

– Ezzel a kiskanállal! – szedett elő Robi egy fényes kiskanalat a kosárból.

Madzagot kötött a kiskanálra, s lelógatta az orrszarvú szeme elé, s lassan ide-oda lengette.

Az orrszarvú ide-oda ingatva a fejét bámulta a fényes kiskanalat. Egyre lassabban mozgott a feje, félig behunyta a szemét, s lustán eldőlt a földön.

– Sikertült! – suttogetta Robi. – Elaltattuk! Hipnotikus álom! Lemehetünk.

Óvatosan lemásztak a fáról. Robi nem engedte el a madzagot, mászás közben is ingatta a kiskanalat az orrszarvú szeme előtt. Közelebb ment, s a fülébe suttogetta.

– Mi a baj? Mondd el szépen!

Az orrszarvú a földön elterülve mormogott, mint aki álmában beszél, s a hátára mutogatott behunyt szemmel.

– Ott... valami... szúr...

Robi lengette a kiskanalat, Tőf-Tőf odament, s megnézte az orrszarvú hátát.

– Itt a bibi! – rikkantotta, s kirántotta a tüskét.

Az orrszarvú egyből felébredt, felugrott. Robiék villámgyorsan felmásztak a fára, várták a döngetést.

De nem volt döngetés, az orrszarvú boldogan vigyorgott, s integetett, hogy gyertek le!

– Nem bántasz? – kérdezte Robi.

Az orrszarvú vigyorogva rázta a fejét, hogy nem, nem! Sőt, inkább nagyon hálás, amiért kihúzták a tüskét!

Robiék lemásztak, már nem féltek, hiszen olyan barátságosan vigyorgott a fadöngető!

Robi elismerően jegyezte meg.

– Csuda erősen döngetted a fát!

Az orrszarvú még nagyobb vigyorgott, s hencegve jelentette ki:

– Mert én vagyok a legerősebb! Nem hiszitek?

Szaporán bólogattak, hogy elhiszik!

Az orrszarvú tovább hencegett.

– Én olyan erős vagyok, hogy fél tőlem az oroszlán, fél tőlem a krokodil, fél tőlem mindenki! De ti ne féljete!

Óvatosan ingatták a fejüket, hogy nem félnek.

Az orrszarvú elégedetten fűjtatott, s folytatta a dicsekvést.

– Én olyan erős vagyok, hogy ha dobbantok a lábammal, megremeg a föld! Ha kettőt dobbantok a lábammal, összedől a hegy! Ha hármat dobbantok a lábammal, kicsap a tenger a medréből! Elhiszitek?

Lelkesen bólogattak, hogy elhiszik, mindent elhisznek!

Az orrszarvú töprengve járkált fel-alá.

– Hogyan mutassam meg nektek, hogy milyen erős vagyok?

Lélegzet-visszafojtva várták, hogy mit talál ki az orrszarvú.

Az orrszarvú nagyot rikkantott.

– Megvan! Tudom már, hogyan mutassam meg! Üljetek a két tülköm közé, s feldoblak az égig!

Az orrszarvú leszegte a fejét, Robi és Töf-Töf beült a tülkök közé. Az orrszarvú megfeszítette minden izmát, és feldobta őket a levegőbe, fel-fel, egészen az égig!

Fent Robi gyorsan kinyitotta az esernyőt, és lebegtek a levegőben.

Töf-Töf a fülével kormányzott, s szerencsésen megérkeztek a nagy majomkenyérfához. Leereszkedtek, összecsuhták az esernyőt.

Robi gyorsan áthúzta az orrszarvús táblát.

– Tényleg erős! – jegyezte meg elismerően.

Töf-Töf ábrándozva suttozta.

– Repültünk! Pedig nincs is szárnyunk!

A hengegő egyiptomi ugrógér

A majomkenyérfán az új táblára egy egyiptomi ugrógér volt rárajzolva.

Elindultak, amerre a tábla mutatott. Robi előszedte a labdát, s pattogtatta, a labda lágyan pattogott a homokon: pang, pang, pang. Nem volt az igazi, keményebb talaj kellene! „Próbáljuk meg a levegőben!” – gondolta Robi, s intett Töf-Töfnek: – Fejlesztés!

Robi elfejelte a labdát, Töf-Töf visszafejelte, így passzolgattak egymásnak.

Töf-Töf nagyot trombitált: – Figyelem! Labdazsonglőr! – Az ormányával elkapta a labdát, pörgette, mint egy labdaművész. Jobbra hajolt, balra hajolt, előrehajolt, hátrahajolt, de nem ejtette le a labdát! A labda jobbra-balra, előre-hátra pörgött az ormányán. Majd felegyenesedett, s fellőtte a labdát.

Szállt a labda a magasba, fel az égre!

Ekkor valami felugrott a földről, süvítve húzta a csíkot. Elérte a labdát, belefejt, közben vékony hangon cincogott, vihogott: – Cincincin! Hihihih!

Ámulva nézték letről, forgatták a fejüket utána. A valami visszafele suhant, akkor látták, hogy egér. Egy ugrógér!

Az ugrógér cincogva földet ért. Töf-Töf elkapta a labdát, s tartotta az ormánya hegyén.

Az ugrógér cincogva, vihogva mutogatott: – Dobd föl a levegőbe, te trombitaorrú!

Töf-Töf vigyorogva bólintott: – Most figyelj, te törpe cincogó! Ezt érd utol! – Óriásit lőtt a labdával, a labda szállt fel-fel, kétszer olyan magasra, mint az előbb.

Az ugrógégér bohóckodva toppantott és dobbantott a lábával, s uzsgyi, süvítve felugrott a levegőbe. Elérte a labdát könnyedén, vihogva és cincogva ráült, s együtt suhantak a magasban: – Hihih! Cincincin!

Majd visszafele suhantak, s mikor földet értek, az ugrógégér lemászott a labdáról, s hajlongott, mint a cirkuszban a bohóc. Parádézott, csókokat dobált vihogva és cincogva: – Hihih! Cincincin!

Robi dűnnyögött: – Hm. Lehetnél kicsit szerényebb! Agyamra megy ez a cincogás. – Óvatosan az ugrógégér mögé került, s rátette a sapkáját: – Most vihogj, cincogó!

Az ugrógégér ide-oda futkosott a sapkával, mérgesen, fojtott hangon cincogott a sapka alatt. Majd nagyot dobbantott, hopp! És a sapkával együtt süvítve felszállt a levegőbe.

Robi ámulva nézte: – Elvitte a sapkámat! – Tőf-Tőfnek mutogatott: – Kapd el! – Tőf-Tőf kapkodott a sapka után, de nem érte el.

Robi a kosarából elővett egy almát, s az ugrógégér után dobta. Szállt az alma a levegőben, az ugrógégér hirtelen elkapta a sapkával. Na, most már hárman voltak a levegőben: az ugrógégér, az alma és a sapka!

Tőf-Tőf célzott az ormányával, és kilőtte a labdát.

Az ugrógégér gyorsan rátette a sapkát a labdára, ráült, és fogta az almát. Na, most már négyen voltak a levegőben: a labda, a sapka, az ugrógégér és az alma!

Az ugrógégér diadalmasan cincogott és vihogott: – Cincincin! Hihih!

Süvítve érkeztek vissza. Az ugrógégér menet közben a sapkát Robi fejére tette, a labdát Tőf-Tőf ormányára, az almát meg a saját szájába.

Csücsült a földön, nagyot harapott az almába, és tele szájjal cincogta.

– Azért nincs harag? Megehetem?

Robinak elszállt a mérge, mosolyogva nézte a cincogót.

– Nincs harag, te ugróművész! Megeheted az almát, az az első díj! Meg különben is már beleharaptál.

Mert ami igaz, az igaz, fantasztikusan tudott ugrani az egér, még ha egy kicsit hengegős is!

Az ugrógégér Tőf-Tőfre nézett apró gombszemével.

– Te is azt mondod?

Tőf-Tőf mosolyogva bólintott, már nem haragudott, amiért trombitaorrúnak nevezte.

Az ugrógégér élénk hangon cincogta.

– Akkor mire várunk? Labdázunk! Cincincin!

Dobbantott a lábával, várakozva megfeszült.

Tőf-Tőf vízszintesen kilőtte a labdát az ormányával, Robinak passzolta.

Az ugrógégér a labda után vetette magát, de nem érte el, mert Tőf-Tőf cselezett, meggömbített ormánnyal lőtt! A labda nagy körívben szállt a levegőben, megkerülte az ugróegeret.

– Egy-null! – trombitálta Tőf-Tőf. – Igyekezz, mazsola!

Robi fejtelt, és ő is bedobott egy cselt, úgy tett, mintha elfejelné a labdát. Az ugrógégér vetődött, lehuppant a földre, a labda elszállt a feje fölött.

– Kettő-null! – rikkantotta Robi.

Ám az ugrógér is bedobott egy cselet! Felpattant, Robi fejére ugrott, elrugaszkodott, s Töf-Töf ormányára szállt, mintha ő lenne a labda.

– Kettő-egy! – cincogta diadalmasan. – Passzolj, pupák!

Töf-Töf vigyorgott, s az ormányával kilötte az ugróegeret. Majd gyorsan utána lőtte a labdát. Ketten szálltak a levegőben: az ugrógér és a labda!

Robi először visszafejelte az ugróegeret, utána a labdát.

Az ugrógér vihogva és cincogva ért földet.

– Kettő-kettő! Igazságos döntetlen! Hihhihi! Cincincin!

Azután nem cincogott, telibe találta a labda. Méltatlankodva mászott ki alóla.

– Mi vagyok én, kapufa? – s dohogva tapogatta a feje búbját.

Robi vigasztalta.

– Ne haragudj, nem akarattal csináltam!

Az ugrógér megvigasztalódott, újra hengegve vihogott meg cincogott.

– Semmi baj! Eltévesztetted a nagy kavarodásban, hogy melyik a labda! Hihhihi! Cincincin! Már majdnem én is összekevertem magamat. De most már minden világos: én én vagyok! Ugróművész! Labdaművész! Világszám!

S nagyot csapott a mellére.

– Elismeritek?

Robi mosolyogva bólogatott.

– Elismerjük, te aranylábú világszám!

Az ugrógér Töf-Töfre nézett csillogó szemmel.

– Te is elismered?

Töf-Töf vigyorogva trombitálta:

– Elismerem, te pattogó tökmag!

– Akkor tapsoljatok meg! – követelte az ugrógér.

Megtapsolták, az ugrógér hajlongott, kidüllesztette a mellét. Robi gyorsan csinált a homokból egy dobogót, ráírta, hogy első hely, vagyis egy nagy egyest: I. Intett az ugrógérnek.

– Ide állj! És itt hajlongj!

Az ugrógér felállt a dobogóra, s hajlongott büszkén.

Kezet ráztak vele, gratuláltak, Robi az ugrógérnek adta a labdát.

– Egyedül is gyakorolhatsz!

Elbúcsúztak, otthagyták az ugróegeret a labdával.

A majomkenyérfánál Robi egy keresztet rajzolt az ugróegeres táblára.

– Láttuk az ugróbajnokot! – mondta mosolyogva.

Töf-Töf vidáman trombitált.

– Láttuk a levegő ördögét! A kis termetű, nagyszájú hengegőt!

Robi vigyorogva folytatta:

– Egyszer fent, egyszer lent! Fent is, lent is világszám!

– Meg középen is! – fejezte be Tőf-Tőf.

A mogorva varacskos disznó

A fa törzsén az új táblára egy varacskos disznó volt rárajzolva. Megnézték, s elindultak, amerre a tábla mutatott.

Útközben se unatkoztak, Tőf-Tőf a labdát pattogtatta, feldobta, elkapta, Robi váltott lábakkal ugrált, hármat a jobbal, hármat a ballal.

Megálltak egy kis homokdombnál.

– Mélylégzés! – vezényelt Robi.

Mélyeket lélegeztek, beszívták, bent tartották, majd kifűjták a levegőt. Tőf-Tőf kifújás közben trombitált, hogy ne vesszen kárba az elhasznált levegő.

– Na, most már teljesen frissek vagyunk! – állapította meg Robi vidáman, s körülnézett. – Seholy senki. Nem baj, az a jó, van hely játszani! De mit játszunk?

Tőf-Tőf felfutott a homokdombra, összegömbölyödött, s legurult.

– Bemelegítés! – töfögte.

Robi is felfutott a kis dombra, összegömbölyödött, s legurult. Elöl gurult Tőf-Tőf, s ahogy gurult, valamin megdőccent: döcc! Amikor dőccent, az a valami mérgesen rőffentett: – Rőff!

Utána Robi gurult, ő is megdőccent valamin: döcc! S a dőccenés után újra felrőffent valami: – Rőff! – De most sokkal mérgesebben.

Mikor mind a ketten leérkeztek a kis dombról, felálltak, s tétován füleltek.

– Mintha valami rőfögött volna – nézegetett a kis dombra Robi.

A kis domb aljáról felemelkedett a rőfögő valami, egy varacskos disznó volt, s nem csak rőfögött, hanem vicsorított, és dühöngve mutogatott a hátára. Egy gödörben aludt, mikor átgurultak rajta, és most felébredt.

Bámulták a dühöngő, vicsorító, rőfögő varacskos disznót. Hát, elég mérges, meg nagyon dühös!

Robi sajnálkozva mormogott, s nyújtotta a kezét.

– Véletlenül tapostunk rád. Sajnáljuk. Ne haragudj! Szerbusz!

A varacskos disznó válasz helyett vicsorított egyet.

Tanácstalanul nézték, mit csináljanak vele, hogyan békítsék meg. Robi a sapkáját nyújtotta:

– Kéred a sapkámat?

A varacskos disznó vicsorítva a fejét rázta, hörgött, rőfögött. Tőf-Tőf szelíden töfögött neki, ami majdnem úgy hangzott, mint a rőfögés.

A varacskos disznó mérgesen túrta a homokot, Tőf-Tőf felé dobálta.

Óvatosan hátráltak a homokzár elöl.

A varacskos disznó ide-oda cikázott, tüskés gallyakat szedett össze a pofájával, s a kis homokdombra vitte az egészet. Majd gyorsan letűzdelte a homokba a gallyakat, bekerítette vele a gödrét. Olyan lett, mint egy túskevár.

Bemászott a túskevárba, az utolsó gallyal bezárta, s bent forgolódott, helyezkedett, s mérgesen rőfögött kifele: – Rőf! Rőf! Táguljatok innen!

Robi legyintett, hagyjuk itt ezt a rőfögőt!

Tőf-Tőf lehajolt, bakot tartott.

– Bakugrás! – harsogta.

Robi nevetve átugrotta. Azután ő hajolt le, s Tőf-Tőf ugrotta át trombitálva. Így távolodtak bakot ugorva, zengett a környék a nevetésüktől.

Pihegve, lihegve fújták ki magukat. Tőf-Tőf pissegett, meg suttogott, s hátra mutogatott.

– Psz! Oda nézz! Itt van a rőfögő!

Robi hátrapislantott, s valóban, a túskevárat magával hozva, a varacskos disznó közelebb jött. Letette a túskevárat, és kíváncsian pislogott a tüskék közül. Mikor odanéztek, lehúzódott.

Robi mosolygott.

– Ez játszani akar!

Tőf-Tőf bólogatott.

– Vegyük be a csapatba!

De hogyan csalják ki a tüskék közül?

Robi elővett egy labdát, s intett Tőf-Tőfnek, hogy menjen a túskevár másik oldalára. Tőf-Tőf átaraszolt a másik oldalra.

A varacskos disznó kíváncsian pislogott ide-oda.

– Jöhet a laszti! – trombitálta Tőf-Tőf.

Robi eldobta a labdát, a labda elröpült a túskevár fölött. Tőf-Tőf elkapta az ormányával, pörgette, figurázott, nagyot rikkantott: – Hopplá! – S visszadobta a labdát.

A labda visszafele suhant a túskevár fölött.

A varacskos disznó figyelt, követte a szemével.

Robi elkapta a lasztit, kicsit feldobta és visszafejelte.

A labda repült a túskevár fölött.

A varacskos disznó hirtelen felugrott, kitérítette a pofáját, s elkapta a labdát. Boldogan szorította a pofájában, közben ide-oda nézett, hogy most mit csináljon?

Robi mosolyogva kinyitotta a túskevárat, s intett, hogy gyere ki! – Tőf-Tőf megy a helyedre. Te meg oda állj!

A varacskos disznó kijött, pofájában a labdával, s engedelmesen a túloldalra állt.

Tőf-Tőf bement a túskevárba, most ő lett a fogó.

Robi füttyentett a varacskos disznónak: – Dobhatod!

A varacskos disznó feldobta a labdát, s nagyot ütött bele az orrával. A labda szállt a magasban a túskevár fölött. Tőf-Tőf nyújtózkodott, de nem érte el.

A varacskos disznó örömeiben ugrált, rőfögött, hogy milyen ügyesen dobott, mutogatott Tőf-Tőfnek: – Ezt kapd ki, pupák!

Robi mosolygott, hogy milyen jól belejött a varacskos disznó a labdázásba. Visszadobta a labdát, a labda suhant a túskevár fölött.

Tőf-Tőf felnyúlt az ormányával, s könnyedén elkapta.

A varacskos disznó bámult, majd dühösen leszegte a fejét, s berontott a túskevárba. Elkapta a labdát, s a pofájába szorítva kirohant.

Robi füttyült. – Állj meg! Add vissza a labdát! Szabálytalan!

A varacskos disznó megállt, rázta a fejét, hogy nem adja, s makacsul szorította a pofájában.

Robi türelmesen magyarázott:

– A szabályokat mindenkinek be kell tartani!

A varacskos disznó lesunyta a fejét, hogy nem érdeklik a szabályok, s nem engedte el a labdát.

Robi legyintett.

– Á, hagyjuk itt ezt a varacskost a labdájával!

Kiadta az új parancsot.

– Versenyfutás! Cél a majomkenyérfa. Rajt!

Nekilódultak, futottak, lihegtek, fújtattak.

Egyszer csak nagy szuszogás és rőfögés hangzott fel mellettük. A varacskos disznó szuszogott és rőfögött, pofájában a labdával, s futott, mint akit puskából lőttek ki.

Vigyorogva nézték, ahogy szaporán szedte vaskos lábait, s rákapcsoltak ők is.

Egyszerre értek mind a hárman a nagy majomkenyérfához.

– Döntetlen! Mind a hárman nyertünk! – hirdette ki Robi lihegve az eredményt.

A varacskos disznóra szólt.

– Add vissza a labdát!

A varacskos disznó a fejét rázta morogva, hogy nem adja, az az övé, ő nyerte!

A labda a sok fejrázástól kipukkadt, lassan sziszegve kiszállt belőle a levegő.

Tőf-Tőf kuncogva legyintett.

– Hagyd! Úgyis kipukkadt. Már nem lehet vele labdázni.

A varacskos disznó fülelt, figyelt.

– Hát mit lehet vele csinálni? – kérdezte tele szájjal.

– Rágni! – mondta Tőf-Tőf vigyorogva. – Rágóguminak még jó! De ne nyeld le!

– Rágni egyedül is tudok! – morogta a varacskos disznó, s rágcválva, rőfögve elfutott.

Robi áthúzta a táblát.

– Megvolt a varacskos disznó is!

– És volt egy labdánk is! – tette hozzá Tőf-Tőf.

Az alvó oroszlán

A majomkenyérfa törzsén az új tábla egy oroszlánt ábrázolt. Elindultak, amerre a tábla mutatott, fűgén szedték a lábukat.

Egy nagy bokorhoz értek, Robi megbotlott valamiben. Megálltak, nézték a valamit, ami kinyúlt a bokorból.

– Olyan, mint egy döglött kígyó! – állapította meg Robi.

Egy ággal piszkálta, alányúlt, felemelte.

A valami megrándult, csapott egy nagyot.

Ijedten ugrottak hátra. A valami újra mozdulatlanul feküdt a földön. Óvatosan közelebb mentek, megmerevedve megálltak.

A valami megmozdult, felemelkedett, meggörbült, mintha egy kérdőjelet formázott volna.

Szótlánul figyelték, még suttogni se mertek. Tőf-Tőf némán egy kérdőjelet formázott az ormányával. Azt akarta jelezni, hogy mi a csoda lehet ez a mozgó kérdőjel. Robi a vállát vonogatta tanácstalanul, hogy nem tudja.

A valami lustán legyintett, s elnyúlt a homokban.

Tőf-Tőf is abba hagyta a kérdőjelezést, lengette az ormányát. Robi intett, hogy nézzék meg előlről. Megkerülték a bokrot, mikor különös hang ütötte meg a fülüket.

– Psz! Ssss! – piszegett Robi. Füleltek, hallgatóztak, majd tovább lopakodtak.

Hát, a bokor mögött egy oroszlán aludt! Rettenetesen horkolt: – Hrrr! Fűtyűtü! Hrrr!

Először megijedtek, az első gondolatuk az volt, hogy fussunk el. Majd magukhoz tértek, hiszen az oroszlán békésen alszik, bár rettenetesen horkol.

Robi visszalesett a bokor túloldalára, s vigyorogva állapította meg, hogy a valami, amit piszkáltak, az oroszlán farka volt!

Az oroszlán nem vett róluk tudomást, nagyokat horkantva horkolt, zengett tőle a környék: – Hrrr! Fűtyűtü! Hrrr! Fűtyűtü!

Befogták a fülüket, de akkor is hallották a szörnyű horkolást.

– Keltsük fel! – suttogta Robi. – Ébresszük fel ezt a hétalvót!

Hm, de hogyan keltsék fel?

Mindenesetre hátrébb húzódtak, kellő távolságra araszoltak, s onnan ébresztgették az alvó oroszlánt.

– Ugassunk! – suttogta Robi.

Ugattak, mint a kutyák: – Vau! Vau! Vau!

Majd elhallgattak, figyelték az eredményt: semmi! Az oroszlán rendületlenül fűjta a kását, s horkolt rettenetesen: – Hrrr! Fűtyűtü! Hrrr!

– Nyávogjunk! – javasolta Tőf-Tőf.

Nyávogtak, mint két harcias kandúr: – Nyáu! Nyáu! Nyáu!

Majd abbahagyták a nyávogást, figyelték az eredményt: semmi! Az oroszlán aludt, mint a tej, s horkolt borzasztóan: – Hrrr! Fütütyü! Hrrr!

– Kukorékoljunk! – rikkantotta Robi. – Arra mindenki felébred!

Kukorékolnak, mint két megkergült kakas: – Kukuriku! Kukuriku!

Abbahagyták a kukorékolást, figyelték az eredményt: semmi! Az oroszlán aludt, mint a mormota, s szörnyen horkolt: – Hrr! Fütütyü! Hrr!

– Szamárordítás! – harsogta Tőf-Tőf.

Iáztak, mint két vízfordó csacsi: – Iá! Iá!

Elhallgattak, figyelték az eredményt: semmi! Az oroszlán aludt, mint aki téli álmodot alszik, s horkolt brummogva: – Hrrr! Fütütyü! Hrrr!

– Kakukk! – adta ki a parancsot Robi.

Kakukkoltak, mint tavasszal a kakukk az erdőben: – Kakukk! Kakukk!

Elhallgatott a kakukkszó, figyelték az eredményt: semmi! Az oroszlán aludt, mint akit fejbe kólintottak, s horkolt rémesen: – Hrrr! Fütütyü! Hrrr!

– Kössünk csomót a farkára! – kuncogott Robi. – Attól majd felébred!

Megkerülte a bokrot, s egy csomót kötött az oroszlán farkára.

Figyelték az eredményt: semmi! Az oroszlán aludt, mint egy óriási csecsemő, és horkolt rendíthetetlenül: – Hrr! Fütütyü! Hrrr!

– Hát ennek van alvókája! – dünnyögte Robi. – A fülén keresztül nem tudtuk felébreszteni. A farkán keresztül sem tudtuk. Próbáljuk meg az orrán keresztül!

Az elemőziás kosarat az oroszlán orra elé tette.

Az oroszlán mozgó orral szimatolta az uzsonnát, s behunyt szemmel bekapta a kosarat.

– Ez álmában is tud enni! – ámuldozott Robi.

Az oroszlán kiköpte az üres kosarat, és horkolt tovább fülhasogatóan: – Hrr! Fütütyü! Hrr!

– Nincs több ötletem! – sóhajtott Robi.

– Nekem van! – vigyorgott Tőf-Tőf. – Vekker! Arra az egész világ felébred!

Csörögtek, berregtek, mint két nagy vekker: – Csrr! Brrr! Csrr!

Az oroszlán befogta a két fülét a mancsával, abbahagyta a horkolást, és csodálkozva kinyitotta a szemét. Rémülten nézte a két berregő idegent, becsukta a szemét, majd újra kinyitotta.

– Biztos rosszat álmodok! – morogta. – Nem álmodok! Abbahagyhatjátok – mondta ásítva.

A két vekker abbahagyta a berregést. Robi mosolygott, Tőf-Tőf mosolygott, s végre az oroszlán is elmosolyodott.

– Á-á! – ásított egy utolsót. – Pedig olyan szépet álmodtam! Kolbászról, vajjas kifliről, mákos rétesről, piros almáról!

– Nem álmodtál! – mondta Robi. – Mi hoztuk neked uzsonnára.

– És álmodban megetted! – vigyorgott Tőf-Tőf. – Bent van a hasadban.

– Akkor jó! – mondta elégedetten az oroszlán. – Gyertek közelebb.

Közelebb araszoltak, már nem féltek a felébredt oroszlántól, hiszen olyan barátságosan mosolygott! És abbahagyta azt a rettenetes horkolást.

Robi az oroszlán fejére mutogatott.

– Hol a koronád?

– Ja, persze! Én vagyok az állatok királya! – bólogatott az oroszlán, a bokorba nyúlt, elővette a koronát, s a fejére tette. – Alvás közben elgurult – dörmögte magyarázkodva.

Robi elővette a fényképezőgépét.

– Lefényképezhetlek?

Az oroszlán szélesen mosolyogva biccentett, megpödörte a bajuszát, méltóságos pózba vágta magát.

Robi elkattintotta a gépet, kivette a fényképet, s odaadta az oroszlánnak.

Az oroszlán gyönyörködve nézte, s felakasztotta a bokorra.

Töf-Töf köhintgetett, kráogott, mint aki mondani akar valamit. – Mit akarsz? – húzta fel a szemöldökét Robi.

– Szeretnék egy közös képet az állatok királyával! – bökte ki Töf-Töf.

Az oroszlán intett, hogy jöjjön ide mellé. Töf-Töf odament, az oroszlán átölelte a vállát, mosolyogtak, mint két vadalma.

Robi elkattintotta a gépet, a kész képet odaadta Töf-Töfnek.

Töf-Töf boldogan nézegette.

– Én és az oroszlán! – suttozta.

Most Robi állt az oroszlán mellé, Töf-Töf lefényképezte őket.

– Örök emlék! – nézegette Robi a kész képet bazsalyogva.

Az oroszlán derűs képpel figyelte őket, majd elnehezdedtek a szempillái, le-lecsukódott a szeme, s ásítózni kezdett: – Á-á! – Félrebillent a feje, legurult a korona, az oroszlán elfeküdt s horkolt, mint az égzengés: – Hrrr! Füttyüü! Hrrr! – Szép álmokat! – suttozta Robi.

Lábujjhegyen elosontak, de előbb még kioldották az oroszlán farkán a csomót.

Visszamentek a majomkenyérfához. Robi áthúzta az oroszlános táblát.

– Láttuk az állatok királyát! És felébresztettük – suttozta büszkén.

– Fénykép van róla! Meg rólam! – hengegett Töf-Töf.

A csupa szív lantszarvú antilop

A nagy majomkenyérfa alatt borús hangulat uralkodott. Pedig ugyanúgy sütött a nap, mint eddig, mindenféle csodálatos illatokat hozott a szellő, mint eddig. Mégis valami szomorúság volt a levegőben. Vagy lehet, hogy nem a levegőben, hanem bent a szívükben?

Már csak egy tábla lógott a majomkenyérfa törzsén, ami még nem volt áthúzva. Vagyis láttak mindent, amit a pelikán ajánlott, vagyis véget ért a kirándulás.

– Haj, haj – sóhajtott Tőf-Tőf. – Lehet, hogy ez az oka mindennek? – A fához ment, megnézte az új táblát: egy lantszarvú antilop volt rárajzolva. Intett Robinak, hogy menjenek, keressék meg a lantszarvú antilopot.

De Robi durcásan elfordította a fejét, s leült a majomkenyérfa tövébe, és mogorván nézett maga elé.

– Haj, haj! – sóhajtott Tőf-Tőf. De nem adta fel ilyen könnyen, igyekezett, hogy jobb kedvre derítse Robit.

Elővett egy újabb labdát, mutatta: – Na, labdázunk?

Robi morcosan rázta a fejét, hogy nincs kedve labdázni.

Tőf-Tőf pihegett a nagy melegben, s lihegve motyogott, hogy de jó lenne egy kis hideg tea!

De Robi duzzogva rázta a fejét: nincs tea! S hátat fordított Tőf-Tőfnek.

Tőf-Tőf csodálkozott, majd megsértődve ő is hátat fordított.

Ekkor a majomkenyérfa tetején kidugta a fejét a röhögő majom. Megnézte a két duzzogót, és éktelenül röhögött: – Hihhi! Hahaha! Bruhaha!

Tőf-Tőf mérgesen trombitált: – Na, még csak te hiányoztál! Azonnal hagyd abba a röhögést!

De a majom nem hagyta abba, rihegett meg röhögött, vihogott meg rötyögött.

Tőf-Tőf dühösen kilőtte a labdát az ormányával, és kupán találta a röhögő majmot.

A majom vicsorgott, s majomkenyérrel dobálózott. Eltalálta Tőf-Tőföt, eltalálta Robit.

Na, erre kitört a civakodás, a háború! A majom vicsorgott, Tőf-Tőf dühöngött, Robi duzzogott.

Hát, ahogy így vicsorogtak, meg dühöngtek, meg duzzogtak, egyszer csak egy különös hangot hallottak. Szép, lágy lantzene szólt, gyönyörű akkordok zengtek: Plöm-plöm! Plöm-plöm!

Megmerevedve füleltek, mint akiket elbűvölt a muzsika.

A lantzene közeledett, s megjelent a csupa szív lantszarvú antilop. Gyönyörű szemével rájuk nézett, ingatta, csóválta a fejét, s ahogy csóválta, a lantszarva lágyan muzsikált.

– Ejnye, ejnye! Miért veszekedtek? – szólalt meg zengő hangon.

Ámulva bámulták mindnyájan, ilyen szépet még nem láttak!

A lantszarvú antilop közelebb jött, odalépett Robihoz, megállt előtte, s finoman megcsóválta a fejét. Muzsikált a szarva: Plöm-plöm!

Robinak elmúlt a rosszkedve, mintha elvágták volna, rámosolygott az antilopra.

Az antilop Tőf-Tőfhöz lépett, csóválta a fejét, muzsikált a szarvával: Plöm-plöm!

Tőf-Tőf mosolyogva bólogatott: – Igazad van! Csúnya dolog a veszekedés!

Az antilop intett a majomnak a muzsikáló fejével: – Gyere te is! Béküljetek ki!

A majom lemászott a fáról, Robihoz ment, egy cuppanós csókot adott neki. Sebtében Töf-Töföt is megpuszilta.

Vidáman nevetgélve törölgették a majompuszit, szent volt a béke, jaj, de jó!

Mind odamentek az antilophoz, simogatták, csodálták a lant alakú szarvát: – Ez muzsikált olyan szépen?

Töf-Töf bazsalyogva megkérdezte: – Megpengethetem?

Az antilop bólintott, Töf-Töf pengetett: Peng!

Robi is megpengette a lant alakú szarvat: Peng, peng!

A majom sem volt rest, felugrott az antilop hátára, s gyors ritmusban pengetett: Peng-peng, pepe-peng! Az antilop mosolyogva tűrte a pengetést.

Gyorsan egy zenekart alakítottak! Robi a kosáron dobolt, Töf-Töf trombitált, a majom pengetett, s az antilop bűgő hangon énekelt.

Szólt a zene, szállt a zene, bezengte a környéket.

Először a két strucc jött, fürgén beálltak a zenekarba. Kattogó csőrrel muzsikáltak: – Kiti-kiti! Katt-katt! – Összecsavarodott a nyakuk, majd kicsavarodtak, s kattogtak lelkesen, mint két facimbalom.

Jött a sakál, középre állt, feltartotta a fejét, és vékony hangon vonított: – Jui-jui! Jujuju!

Jött az oroszlán, s mély basszus hangon bömbölt: – Bööö! Böm-böm-böm! – s a farkával csapkodta a ritmust.

Jött a varacskos disznó, középre furakodott, kitérta a sakált a helyéről, s szaggatottan rőfögött: – Rőfi, rőfi! Rőf-rőf-rőf!

Jött a krokodil, egy fehér zsebkendőt nyomogatott a szeméhez, s dallamosan felzokogott: – Jaj, jaj! Hüpphüpphüpp! – Majd csattogtatta a fogát, mint egy kasztanyettet: – Csatt-csatt-csatt!

Jött a kongói páva, kényeskedve szétterítette a farkát, s hangot kért! Robi gyorsan megadta a hangot: – Lá! – A páva szoprán hangon énekelt: – Lá-lá-lá! Mi-mi-mi!

Jött a medvefőka, kitérta foghíjas száját, s pöszén huhogott: – Hus-hus! Bő-ős! Hus-hus-hus!

Jött a levesteknős, kibújt a teknőjéből, s nagyot rikkantott:

– Figyelem! Dobszóló! – S dobolt a teknőn fergeteges ritmusban: Ratatata! Tatata!

Jött a pufogó vipera, már újra pici volt, ezért gyorsan feltekerdőzött a majomkenyérfára, s onnan pufogott, sziszegett: – Puff! Puff! Szi-szi-szi!

Jött a kéttülkű orrszarvú, lekapta a tülköket és tülkölt, tutult, dudált velük: – Tü-ü! Tu-u! Dududu!

Jött az ugróegér, a zenekar szélére állt, már csak ott jutott neki hely. De sebaj, függőlegesen föl-le ugrált s cincogott: – Cincincin!

Muzsikáltak önfeledten és boldogan! Zengett a zenekar, visszhangzott a környék, futkosott a szél, s szertevitte a vidám hangokat egész Afrikában!

Nagy szárnycsapásokkal megérkezett a pelikán. Leszállt, megnézte a zsebóráját, csörgőre állította, s elégedetten dünnyögte: – Van még egy kis idő! Az öröme mindig van idő!

Beállt a zenekarba, mély, öblös hangon brummogott, mint egy nagybögő: – Brum-brum! Blöm-blöm!

Cincogtak és túlköltek, pufogtak és laláztak, brummogtak és dudáltak, a csupa szív lantszarvú antilop szíve megtelt örömmel, s lágyan sóhajtotta: – Minden jó, ha jó a vége!

Megsörrent a zsebóra, a pelikán elővette, megrázta, meghallgatta, megnézte, majd intett Robinak és Tőf-Tőfnek.

– Beszállás!

Robi és Tőf-Tőf bemászott a pelikán csőrébe. A pelikán nekirugaszkodott, s nagy szárnycsapásokkal felemelkedett a magasba.

A zenekar egy pillanatra elhallgatott, a sok barát és ismerős lenről nézett utánuk.

Robi kihajolt a pelikán csőréből, s vezényelt a zenekarnak.

– Egy-két-hár!

A zenekar rázendített, szállt utánuk a vidám muzsika.

Hát, ahogy repültek, cincogást hallottak egész közelről: – Cincincin! – Az ugróegér cincogott vihogva a levegőben.

A pelikán megrázta a fejét, mint aki rosszul hall: – Egy egér a levegőben?! Biztos látomásom van! Ez a nagy hőség!

Robi és Tőf-Tőf mosolyogva integetett az ugróegérnek.

– Nem látomás! – mondta Robi. – Ugróbajnok! Világszám!

Suhantak tovább, elhagyták az ugróegeret, elhagyták Afrikát.

Robi boldogan suttogott a pelikán csőréből.

– Szia, Afrika! Sose felejtünk el!

Tőf-Tőf is trombitált egyet búcsúzóul: – Tőftőf!